

VAKIDROOT

Goud

In dit nummer

	Van de Voorzitter <i>Maud Nabben</i> <i>Voorzitter A–Eskwadraat</i>	4
	Een kijkje in het leven van... Michael van den Hoogenband <i>Jelle Draijer & Marlien Wennekes</i>	5
	Een feniks met een typemachine <i>Frans Alkemade (mede namens Rutger Hofman en Duco van Straten)</i>	10
	De medailles van John “Hannibal” Smith <i>Bart Keller</i>	16
	Top 5 Hector de Vectorfotostrips <i>Sophie Huiberts</i>	20
	Stochastische Resonantie <i>Peter Speets</i>	21
	Puzzel: $\sqrt{\text{busbus} - \text{imbus}^2}$ <i>Angelo Mekenkamp / Niels Asberg / Tim Baanen</i>	26
	Stuur 't Im! <i>Im Aginair</i>	28
	IBA verklaart: vergaderen <i>Tim Baanen</i>	30
	De hoogte- en dieptepunten uit de tijd van een Vakidootredacteur <i>Babette de Wolff</i>	34
	De Fotostrip	36

Uitgave 6 april 2019
Oplage 1790
Deadline 2 juni 2019

De Vakidoot is een uitgave van
 Studievereniging A-Eskwadraat
 Princetonplein 5
 3584 CC Utrecht

Telefoon (030) 253 4499
Fax (030) 253 5787
Website a-eskwadraat.nl/vakid
E-mail vakid@a-eskwadraat.nl

Wil je de Vakidoot niet meer ontvangen of ben je verhuisd? Pas dan je gegevens aan op a-eskwadraat.nl.

Redactie

Erwin Kemper
 Jelle Draijer
 Marlien Wennekes
 Peter Speets
 Sam Zomerplaag
 Niels Asberg
 Tim Baanen

Eindredactie

Jim Vollebregt

Omslag

Tim Baanen

Met dank aan

Im Aginair

Redactioneel

Lieve lezers,

Je hebt op dit moment het jubileumnummer van de Vakidoot in handen (of op je scherm)! We bestaan ondertussen namelijk al 50 jaar. Zoals je waarschijnlijk wel weet, is dat zelfs twee jaar ouder dan A-Eskwadraat!

In dit nummer zul je daarom verschillende artikels tegenkomen van oud-redactieleden. Hier springt Frans Alkemade, in 1979 mede-hoofdredacteur van de Vakidoot, bovendien met een artikel waarin hij nostalgisch terugblijkt naar zijn dolle tijd in de redactie. Hierin kun je alles lezen over de nachtelijke escapades van onze voorgangers.

Na het lezen van dat artikel moet ik zeggen dat ik toch blij dat wij nu in $\LaTeX$ werken en niet meer met typmachines en Tipp-ex hoeven te klooiën. We snuiven daardoor waarschijnlijk ook veel minder Tipp-ex dan destijds, wat ook de reden zal zijn dat het aantal redactionele vechtparijen tegenwoordig iets beter binnen de perken blijft.

Ik wens jullie allemaal nog minstens vijftig jaar Vakidootleesplezier toe!

Marlien Wennekes

Voorzitter van de Vakidoot

Van de Voorzitter

Maud Nabben

Voorzitter A-Eskwadraat

Lieve lezer,

Het is alweer 50 jaar geleden dat de eerste Vakidoot uitkwam! Dat is voor de huidige leden vrij lang geleden en voor A-Eskwadraat is dat niet anders. De historie van onze vereniging gaat terug tot 1928, maar A-Eskwadraat bestaat pas vanaf 10 februari 1971. A-Eskwadraat is opgericht door een fusie van de verenigingen A-E en S². Dat waren de studieverenigingen voor respectievelijk voor-kandidaten en na-kandidaten¹ van de studies

Wiskunde, Natuurkunde, Sterrenkunde en Geofysica. Pas vanaf 1983 is de studie Informatica te volgen aan de Universiteit Utrecht en onderdeel van A-Eskwadraat.

Op de site zijn er meer leuke historische feitjes te vinden over de vereniging. Weet jij bijvoorbeeld waarom er een Jaap Koningfonds is? Dit komt doordat Jaap Koning in 1952 weigerde contributie² te betalen aan S² om principiële redenen. Om te voorkomen dat de vereniging daardoor in financiële moeilijkheden zou komen, doneerde hij het bedrag gelijk aan de vereniging. Jaap Koning werd geroyeerd als lid, waarna hij na minder dan een uur werd benoemd tot erelid, wegens zijn schenking aan de vereniging. Dit vormde de basis voor het Jaap Koningfonds. Nu weet jij ook waarom er tijdens een Algemene Vergadering bij de rondvraag een Jaap Koningasbak rondgaat.³ Verder is op de site ook te vinden waarom de "Biwekelijkse Borrel Commissie" (*B.B.Cie.*) is opgericht, waarom wij het 73e bestuur zijn, maar de vereniging 48 jaar bestaat, wie Lodewijk en Cornelis zijn, en waarom de heer Jan Terlouw tegen een fusie van A-E en S² was.

Aangezien A-Eskwadraat in 1971 is opgericht, viert naast de Vakidoot ook de vereniging bijna haar 50e verjaardag! In collegejaar 2020-2021 zal het halfeeuwfeest plaatsvinden. Wij zijn nu al bezig met de eerste voorbereidingen. Helaas zal ik hier dan zelf niet meer rondlopen, maar ik heb wel gehoord dat er het hele jaar veel activiteiten plaats zullen vinden. Zorg er dus voor dat je nog studeert in dat collegejaar, of in ieder geval bij een activiteit langskomt waar ook oud-leden welkom zijn!

Maud Nabben

Voorzitter A-Eskwadraat

¹[Vergelijkbaar met bachelor- en masterstudenten tegenwoordig. -red.]

²Er was toen nog jaarlijkse contributie

³[Wil je meer weten over het Jaap Koningfonds? Bij IBA Verklaart Vergaderen kun je lezen over de rol die pizzadozen, afgedankte hardware en Marsreizen spelen in dit verhaal. -red.]

Een kijkje in het leven van... Michael van den Hoogenband

Jelle Draijer & Marlien Wennekes

Michael is 8 jaar actief bij A-Eskwadraat. Hij zat in 4 disputen, 25 groepen, heeft 19 commissies gedaan, is bestuur geweest, heeft wel 270 activiteiten bezocht en (*last but not least*) met 86 achievements heeft hij de meeste van jullie allemaal! Voor dit speciale jubileumnummer leek het ons zeker op zijn plaats om deze bijzondere man eens te interviewen.

Je bent nu al 8 jaar actief lid bij A-Eskwadraat. Wat trekt jou in de vereniging? Ik vind het vooral heel leuk hoe iedereen welkom is. Niets moet, alles kan. Je kan zo in de kamer binnenstappen, wat koffie drinken, zonder verplichtingen. Dit motiveerde me ook om bestuur te doen. Ik was zelf in mijn eerste jaar niet heel erg actief. Ik zat in de eerstejaarscommissie, maar had het verder te druk met andere dingen, zoals werk, tennis en dansen. Ik gaf ook dansles. Dat ik altijd bij de borrels kon zijn, kwam omdat donderdag toevallig mijn enige vrije avond was. Dat is ook waarom het aantal bezochte activiteiten zo hoog is. Ik werd eigenlijk pas echt actief in mijn tweede jaar toen ik op kamers ging wonen. Het mooie aan A-Eskwadraat is dat het niet uitmaakt of je actief bent of niet. Zelfs als je alleen maar voor de gratis koffie komt, ben je welkom.

Oke, maar je had het daarvoor te druk om actief te worden. Wat gaf je op? Mijn studie. (Licht zuinigjes.) Natuurlijk ging ik altijd wel naar hoorcollege en maakte ik inleveropgaven, maar met het leren voor tentamens ging het een beetje mis. In de eerste drie jaar heb ik daardoor niet veel studiepunten behaald: 90 in totaal. Ik merkte ook dat leren minder makkelijk ging dan bij studiegenoten. Dit is wel lastig, als je van de middelbare school gewend bent dat alles je makkelijk afgaat en dan op de universiteit terecht komt tussen allemaal mensen die nog veel slimmer zijn. Na die drie jaar heb ik een bestuursjaar genomen. Ja, mijn ouders waren het er aanvankelijk ook niet mee eens. Die vonden dat ik eerst mijn studie maar eens moest afronden. Dat heb ik na mijn bestuursjaar gedaan. Daarna ben ik aan de wiskundemaster begonnen, maar dat beviel toch niet echt (analyse is niet mijn ding). Daarom doe ik nu de master processing research aan de VU. Dat gaat vooral over optimaliseringsproblemen, wat ook het onderwerp van mijn bachelorscriptie was. Het past veel beter bij me.

Hoe was het bestuursjaar? Erg leuk en leerzaam. Het is een fulltime-baan. Voordat ik aan mijn be-

stuursjaar begon, had ik al veel ervaring met allerlei verschillende banen, vakkenvuller voor drie euro per uur, voor de tap bij de tennisclub, dansleraar; dat was zeker handig. In mijn bestuursjaar werden de Achievements geïntroduceerd door Pepijn. Het was toen een strijd tussen mij, Lars en Gerwin, mijn medebestuurleden, wie de meeste achievements had. (Pepijn staat nu tweede, maar is niet meer actief.) Deze laatste twee jaar ben ik minder actief, maar komen de achievements meer vanzelf, zoals de bugfixes en de fototags. Ik vind het nog steeds een leuk idee. Je ziet dat het nieuwe eerstejaars stimuleert om actief te zijn binnen de vereniging. Het creëert competitie.

Wat is er veranderd in acht jaar A-Eskwadraat? Er waren in ieder geval minder leden. In het begin was de intro nog bij een meer. Dat was mooi, maar de laatste keer konden er mensen niet mee omdat die locatie te klein was, dus toen besloten we naar een grotere plek te gaan.

Ah ja, locaties lijken wel vaker te verslechteren. Ik hoorde dat het gala eerst op een boot was. Ja, het gebeurt steeds vaker dat ze niet aan studenten willen huren, omdat die er bekend om staan alles kapot te maken. Terwijl A-Eskwadraaters alleen maar een stel schattige bèta's zijn.

Hahaha. En hoe lang dans je al? Al sinds mijn vijfde. Het was eigenlijk begonnen doordat mijn jongste zus op dansen zat en ik met haar meeding. Ik dansde dan vanaf de zijlijn mee. Na een tijdje sprak de instructeur mij aan of ik het ook eens wilde proberen. Ik heb daar 15 jaar gedanst en later ook bij de studentendansvereniging STUdance.

Wow, net Billy Elliot. Of niet? Waren er belemmeringen om te dansen? Ja, wel een beetje. Vooral op de middelbare school werd je toch wel raar aangekeken. "Dans jij? Als jongen?" Sowieso was ik al roodharig, bebrild.

Een makkelijk slachtoffer. Ja, de dans die ik doe

hielp daar ook niet bij. Jazz... Dat is trouwens niet zoals de muziek, maar meer hiphop. Ik was ook een jaar gestopt toen ik naar de brugklas ging.

Waarom? Ja, je zit dan in de periode dat je wil afzetten tegen je omgeving. Hormonen. Maar toen ik naar de uitvoering van mijn groep ging, dacht ik alleen maar: *Daar had ik moeten staan.* Toen ben ik weer begonnen bij mijn oude groep.

Fijn dat je er weer bij kon. Hoe was je jeugd verder? Ik heb drie oudere zussen, waarvan de twee oudste halfzussen zijn. Het was altijd erg gezellig, maar ik heb behalve het dansen niet erg veel gemeen. Ik was altijd de enige *nerd* in de familie. Daarom vond ik het bij A-Eskwadraat ook juist leuk om zo veel mensen te ontmoeten met dezelfde interesses, zoals gamen, Marvel-films, de echte nerd-dingen.

Even wat anders: Waarom is er geen dans meer bij de BMN? Ja, meerdere redenen. De BMN is een afsplitsing van de C&M. Dit is nog onder mijn bestuur besloten. Mariken wilde daarbij dansen en vond een paar andere dansers binnen A-Eskwadraat, waaronder ikzelf. Maar na een aantal jaar ging Mariken weg en was er minder enthousiasme. Een andere reden was dat een aantal leden van de BMN liever geen dansers hadden.

Oh, hoezo hadden zij daar last van? Zonder dansers was er meer plek voor bezoekers. Een paar leden wilden ook liever de spotlight voor zichzelf.

Ja, dat idee kreeg ik ook op de BMN. Er zijn er een paar die veel van de spotlights houden. Wie had dat opgemerkt? Oh, Matthijs.

Ah, die had dan ook wel meteen sterallures.¹

Wat is je favoriete dans-move? Hmm, moeilijk. De pirouette blijft leuk. Ik vind het altijd jammer als ik met vrienden in de club sta en dan dansen ze zo: (Michael doet alsof hij een biertje in de hand heeft en knikt ritmisch met zijn hoofd terwijl de rest van zijn lijf zich niet beweegt.) Dan sta ik daar tegenover te swingen.

Zou je zeggen dat je geboren bent met de drang om achievements te behalen, of dat het aangeleerd gedrag is? Haha! Nou ik ben van nature wel

erg competitief aangelegd. Dus zou ik zeggen dat ik er mee geboren ben.

Wat vindt jij de leukste activiteit van de 270 die je bezocht hebt? Nou ja, ik heb wel meer dan 270 activiteiten bezocht want de Achievements werden pas in 14-15 geïntroduceerd. Maar het lasergamen in de Minnaerthal springt er wel bovenuit. En ook het Wolspel, een idee van Lucas. Hebben jullie daarvan gehoord? Het was echt een hype, de promo begon al een jaar van te voren. Niemand mocht weten wat het spel inhield. Op de dag zelf had de AxiCie een hele gymzaal volgehangen met woldraden, die een geblinddoekte speler weer moest oprollen terwijl hij opdrachten doet en zich langs obstakels moet manoeuvreren.

Leuk. Michael, wat maakt jou een experiment? Oh! Ik had een keer voor de AxiCie een watergevecht georganiseerd. Dit was een origineel idee. Toen heb ik bij Victor (mijn huisgenoot en vorig jaar bestuurslid) gevraagd of hij dit mee wilde rekenen voor de achievement. Na wat aandringen stemde hij toe. De "experimenten"-achievement is bedoeld om mensen te stimuleren met nieuwe ideeën te komen voor de vereniging.

Je was *prom king*! Of *queen*? Wat ging er door je heen tijdens te bekendmaking? Ja! Dat vond ik toch wel heel leuk. Mijn "date" was Nijs, hij kreeg de kroon en ik de tiara, dus blijkbaar was ik de *prom queen*. Ik vond het leuk dat ik toch nog een speech mocht geven. De openingsspeech bij het Actieve Leden Eten wordt namelijk altijd gegeven door het lid dat het langst actief is, en dat was Ruben. Hij zat in hetzelfde jaar als ik, en was ook actief in zijn eerste jaar maar bij de ViCie (ondertussen opgeheven) en die begon eerder dan de eerstejaarscommissie.

Wat is je favoriete lemma of stelling? Geen idee... Eigenlijk vind ik wiskunde toch niet zo leuk.

(Pakt er een boek getaltheorie.) O ja, dit vond ik toch wel leuk. Zeg maar stop. **Marlien zegt stop.** Oké, mijn favoriete stelling is: De kleine stelling van Fermat.

Moet je wel eens huilen tijdens een film? Jazeker. Bij elke hond die doodgaat. Overigens niet echt huilen, maar de tranen vallen wel.

¹Voor degene die Matthijs niet kennen, bij de vorige BMN trok hij zijn broek uit op het podium aan het begin van een spetterend optreden. Dit staat ook online: https://www.youtube.com/watch?v=1lj_ib3zApI

Waar kunnen wij jou 's nachts vinden? Toch wel het vaakst in mijn bed. Ik vind het ook leuk om uit te gaan af en toe, maar niet meer zo vaak als vroeger. Je vindt me dan bijvoorbeeld in de Vrienden of de Poema. Vroeger ging ik uit met een vriend van me om te proberen een vriendin voor hem te regelen. Geen groot succes. Ik vind zelf mensen versieren in een kroeg ook niets. Ik leer liever iemand langzaam kennen. Mijn eigen liefdesleven is trouwens ook rustig, maar ik heb het daar veel te druk voor.

Wat is je favoriete film? Ik hou heel erg van musicals. De inhoud maakt me niet uit, als er maar gedanst wordt. Grease vind ik bijvoorbeeld fantastisch, maar ook Glee, Step Up, Pitch Perfect (behalve de derde), ...

En Saturday Night Fever? Nee, die moet ik misschien wel eens kijken.

Ja.. Nou.. De dans is geweldig, maar er zitten een paar hele rare scènes in die je nu nooit meer zou zien in een film. Onder andere een soort gang rape onder vrienden en het uitschelden van twee mannen die hand-in-hand lopen... Nou ja, dat laatste gebeurt nu nog steeds wel. Ik heb er zelf weinig last van gehad, maar je hoort wel eens dingen. En af en toe krijg ik wel te maken met homofobie onder mijn vrienden.

O ja? In wat voor situatie? Bijvoorbeeld in de introductieweek toen ik en mijn mede-mentorouder tijdens de kroegentocht Gay Chicken met onze mentorkinderen gingen spelen. We waren allemaal vrij dronken.

Gay Chicken? Ja, dat is een spel waarbij twee vrouwen of twee mannen steeds dichterbij elkaar moeten komen en de eerste die stopt is een Gay Chicken. Maar wij bleven allebei doorgaan. Dus op een bepaald punt stond ik te zoenen met een mannelijk mentorkindje van mij. Eigenlijk mag je natuurlijk pas na de introductieweek met je mentorkindjes zoenen... Maar goed. Mijn mede-mentorouder maakte later een opmerking dat hij moest kotsen telkens wanneer hij eraan dacht. Dat vond ik wel schokkend. WTF? Maar we zijn nu nog steeds vrienden. Ik heb wel vaker meegemaakt dat mensen zeggen, "Nou ik vind het niets, maar je moet doen wat je zelf wilt. Als je maar niet op mij verliefd wordt". Nou, ik vraag ook niet meer... Ik weet niet waarom sommige mensen het nodig vinden om zoiets te zeggen.

Ja, alsof je op hun verliefd zou willen worden. Was dat de eerste keer dat je een andere jongen gezoend had? Was het toch een goede ervaring? Dat was inderdaad de eerste keer. Maar een goede ervaring, nou nee. We waren allemaal dronken in een of andere kroeg en iedereen stond om ons heen. Mijn daadwerkelijke eerste keer zoenen in de vijfde klas — met mijn toenmalige vriendin — was echter wel een goede ervaring.

En heb je het met een andere jongen later ook goedge maakt? Ja, zeker.

Stel, puur hypothetisch, je wordt geïnterviewd voor je favoriete verenigingsblad. Wat zou je dan aan de lezers van dat blad willen meegeven? In dat hypothetische scenario zou ik zeggen, dat het belangrijkste is dat je in je studententijd ook lol hebt. Natuurlijk is het belangrijk om te studeren, je vakken te halen. Maar het is ook belangrijk om nieuwe mensen te leren kennen, jezelf op andere vlakken dan alleen academisch te ontwikkelen. Ik zou natuurlijk niet iedereen aanraden om 8 jaar over de studie te doen, maar een extra jaar kan geen kwaad. Ik heb er geen spijt van dat ik de tijd heb genomen voor een bestuursjaar en andere activiteiten. Uiteindelijk moet je toch gaan werken.

Laten we afsluiten met een lezersvraag. Elise Alkemade vraagt: "Hoe gaat het ermee?" Prima! Ik heb het nu erg naar mijn zin. Ik vind mijn studie nu ook leuk. Ik heb het wel vrij druk.

Ziehier Michael met zijn prom-queen-tiara. Michael over de muur achter hem: "Het liep een beetje uit de hand"

de Vakidioot

MAANDBLAD VOOR DE SUBFACULTEITEN WIS-, NATUUR- EN STERREKUNDE TE UTRECHT

JAARGANG 12 NR 2, DECEMBER 1979. REDACTIE-ADRES: LAB VOOR KERNFYSICA

EN VASTE STOF, PRINCETONPLEIN 4, DE UITHOF, UTRECHT.

INLEVERDATUM KOPIJ VOLGEND NUMMER: 14 DECEMBER 1979

Kopij inleveren bij voorkeur getypt (indien mogelijk met carbonlint)
in kolommen van 10.5 cm (half A4-vel) en met enkele regelafstand.

8 VAKIDIOOT april 2019

In deze (extra dikke) Vakidioot is eindelijk de langverwachte brede discussie over God en religie losgebarsten: zie pag. 12 t/m 16.

COLOPHON

Als u kopij hebt, of u om enige andere reden tot de redactie wilt richten, dan kunt u dat in schriftelijke vorm doen via de postvakken van ons blad in de diverse Uithofgebouwen die door onze lezers bezocht worden (of, bij ontstentenis daarvan, in het A-Es postvak). Wilt u interactief contact met een van de redactieleden, dan volgen hier de respectieve adressen:

- Frans Alkemade
Krijtstraat 12
- Dick Kooyman
Nieuwravenstraat 7^{bis a}
- Frans Nieuwenhout
Utrechtseweg 14, Zeist tel. 03404 13365
- Pim Philipse
Ondiep 113bis tel. 030 434373
- Duco van Straten
Stolberglaan 49 tel. 030 514145
- Jan Wassenaar
IBB-laan 69^{III} tel. 030 512363
- Rutger Hofman
Prins Hendriklaan 24 tel. 030 517748
- Hans Mulder } portiers
- Hans van Brummelen }

inhoud

Duco van Straten:	
Als een phoenix.....	pag. 1
Colophon.....	pag. 2
Monique Tonino:	
Geachte (vr)eters.....	pag. 2
Sjef Meekes:	
Uit het starre.....	pag. 4
Diverse auteurs:	
De VEG wijst weg.....	pag. 4
M. Veltman:	
Het doctoraal examen.....	pag. 3
POL:	
Uit de raad geklapt.....	pag. 5
Ronald Bos & Duco van Straten:	
Roddelrubriek.....	pag. 5
Pim Philipse:	
Bij de promotie van J.K. ter Berg.....	pag. 6
Een krachtproef van Houdini.....	pag. 7
Het wezen der dingen.....	pag. 8/9
Rutger Hofman:	
Eetrubriek.....	pag. 10
Jan Wassenaar:	
Hulp gevraagd.....	pag. 12
Kornelis Blok:	
Introductie-seminar 1979.....	pag. 14
Jan Wassenaar:	
?GOD?.....	pag. 15
Kees van der Leun:	
Breekweek.....	pag. 16

GEACHTE (VR)ETERS!

Iedereen, die elke vrijdag-tussen-de-middag zo trouw à f1,75 per keer het gaarkeukenachtige maaltje brood komt verorberen is en blijft natuurlijk van harte welkom om 13.00h.

Maar waarom kan er niet één (of twee, of drie) iets eerder komen en tot ong. 14.00h blijven?

't Is namelijk niet leuk om elke keer maar te moeten afwachten of er iemand zo aardig is even mee te helpen met smeren en beleggen, of later op te ruimen. Tot nog toe lukt dat aardig, maar het wordt erger wanneer ondergetekende onverwacht ziek is, zoals laatst gebeurde. Dat toen ook brood en drank klaar stonden dankten jullie aan de toevalligheid dat ene heer Peter Hogenhuis zag dat er niets klaarstond om kwart voor één...

Het kan zo eigenlijk niet langer. Wie wil(len) mijn vaste medewerk(st)er(s) worden en vanaf de kerstvacantie mijn opvolg(st)er(s)? Want dan hou ik er beslist mee op met elke keer te bestellen, smeren, beleggen, thee/koffie klaarzetten, geld ontvangen, smeerbeol opruimen, overschot aan de hond van de heer van Zoest geven, afrekenen met de kantine, geld brengen naar IBB, kortom dan is het afgelopen met de lunches. Tenzij er iemand is om de lunchgroep over te nemen.

Wie wil?

Monique Tonino

P.S.: Heerlijk voordeel: niemand, zelfs je eiger moeder niet, kan je nog evenaren in het snelsmeren na een maand ervaring.

Een feniks met een typemachine

Uit de kronieken van de *Vakidoot* : De heroprichting van 1979

Frans Alkemade (mede namens Rutger Hofman en Duco van Straten)

Frans Alkemade (midden) en Frans Nieuwenhout (rechts) enquêteren iemand over natuurkunde.
(Hema te Utrecht, 1979)

Jongens waren we

Jongens waren we, maar... aardige jongens.¹ Zeven in getal. Het was de nazomer van 1979, en we waren alle zeven net aan ons derde jaar wis- en/of natuurkunde begonnen. Gedurende onze adolescentie hadden we de wereld reeds tot in de kleinste details leren kennen, en we hadden inmiddels een vrijwel volmaakt beeld van politiek & maatschappij, universiteit & Uithof, liefde & seks, muziek & literatuur, kookkunst & alcohol, etc. etc. Ook was het ons al lang duidelijk geworden dat we alles wat zich op al die diverse terreinen afspeelde echt véél beter begrepen en diepzinniger konden duiden dan de rest van de mensheid. Wat we alleen nog misten – want internet lag nog twintig jaar in de toekomst – was een medium om onze gerijpte inzichten met de wereld te delen.

Als een Fenix

Daarom kwam het zo mooi uit dat we het net opgeheven blaadje *De Vakidoot* konden kapen. Nou ja, *opgeheven*? Heel eerlijk gezegd denk ik dat één lid van de vorige redactie, Duco van Straten, de rest van die oude redactie vóór de zomer alleen maar had doen *geloven* dat het blaadje was opgeheven, teneinde zich van zijn mederedacteuren te kunnen verlossen. Duco was die zomer namelijk gewoon stilletjes in zijn eentje op het gezonken *Vakidoot*-schip blijven zitten en kwam in september weer boven water met spectaculair goed nieuws voor zijn vrienden: Elke een à twee maanden zouden we zoveel pagina's als we maar wilden mogen vullen met alles waar we zin in hadden. En dat zou allemaal tot in de verste uithoeken van de toen bekende wereld (i.e. de subfaculteit) verspreid

¹“Jongens waren we, maar aardige jongens. Al zeg ik 't zelf. We zijn nu veel wijzer, stakkerig wijs zijn we, behalve Bavink, die mal geworden is.” (Nescio, de openingszinnen van Titaantjes, 1914)

worden. Wilden we dat? *Ja!* Hadden we ooit eerder iets dergelijks gedaan? *Nee!* Maar wisten we dan wel zeker dat we dat konden? *Natuurlijk!* Ons blad zou informatief, opruiend, diepzinnig, onthullend, literair en zonder meer prachtig worden.

Bestaat God nu wel of niet?

Op de eerste redactievergadering moesten we bedenken met welk thema we onze lezers zouden gaan verblijden. Iets met wetenschap? Iets met de universiteit? Sociale rechtvaardigheid? Ach, wel-

nee. Waar onze lezers vooral mee worstelden – zo wisten we zeker – was de vraag naar *de zin van het bestaan*. Welnu, dat konden we ze wel even uitleggen. En zou het geen leuk idee zijn om dat antwoord dan te koppelen aan de niet minder belangrijke vraag naar het bestaansrecht van *De Vakidoot*? Zo konden we deze twee kwesties immers samen behandelen in een mooi redactioneel stuk onder een even compacte als dubbelzinnige titel: *“Waarom zijn wij hier?”*

*Redactiewerk in het keldertje. V.l.n.r. Pim Philipse, Jan Wassenaar, en Rutger Hofman.
Wat zou er van de typemachine zijn geworden?*

Prima. Over deze briljante titelvondst waren we het in elk geval roerend eens. Maar helaas verschilden we hevig van mening over de tekst die onder deze titel moest komen. Trouwens, bij nader inzien bleken we het ook over de titel eigenlijk helemaal niet zo eens te zijn. Normaal gesproken zou de hoofdredacteur de knoop kunnen doorhakken, maar omdat we alle zeven hoofdredacteur waren (misschien op Pim na?) bood dit geen oplossing. We besloten om dan maar ieder voor zich een hoofdredactioneel stuk te schrijven. Duco koos als titel *“Als een Phoenix...”*, ik schreef *“Waarom zijn wij hier?”*, Dick vroeg zich af *“Waarom ben ik hier?”*, en Rutger kwam met de variant *“Waarom zit ik hier?”* Briljante en diepzinnige stukken waren het, vol met filosofie,

zingeving, en *Vakidoot*-visies. Rutger citeerde het gedicht Phoenix van Hendrik Marsman:

“ Vlam in mij, laai weer op; hart in mij, heb geduld, verdubbel het vertrouwen - vogel in mij, laat zich opnieuw ontvouwen de vleugelen, de nu nog moede en grauwe; o, wiek nu op uit de verbrande takken en laat den moed en uwe vaart niet zakken; het nest is goed, maar het heelal is ruimer. ”

Prachtig. Dit was de *Vakidoot* ten vleugels uit. Maar de uitsmijter kwam op de laatste pagina, waar

Jan het lang gezochte antwoord gaf op de vraag “Bestaat God nu wel of niet?” Jan had een brede blik: de oermens, de wetenschap, alle emoties die je kon voelen, kinderen, werk, maatschappelijke paradoxen, noem maar op. Alles werd in één groot verband gebracht en vervolgens tot in detail verklaard. Het bleek, aldus Jan, dat God niet bestond. Eindelijk waren dus alle raadsels opgelost, en dat ook nog eens binnen 1 pagina. Toch werd dit betoog door de wereld (lees: onze lezers) niet louter in dankbaarheid aanvaard. Een stortvloed aan ingezonden brieven kwam onze kant op. Ze gingen over existentiële twijfels, over respectvol discussiëren, over persoonlijke religieuze gevoelens, en over de redenen om wel of niet atheïst te zijn. En nu ik die teksten nog eens opnieuw lees moet ik zeggen dat er echt heel goede stukken tussen zaten. Helder, genuanceerd, mild van toon. Konden we daar misschien nog iets van leren? Hmm... eerst maar eens alles plaatsen, en een mooie voorplaat kiezen. Die voorplaat werd een prachtige gravure van Gustave Doré, waarop we God in een indrukwekkend clair-obscur uit de wolken zagen afdalen.

De feniks leert vliegen

Dat was dus onze tweede editie, en het werd meteen al bijna onze laatste. Sommige mensen bleken het idee te hebben dat een subfaculteitsblaadje voor wis- natuur- en sterrenkunde zich niet primair bezig moest (lees: mocht) houden met de zin van het leven. *Hoezo niet?!? Waarmee dan wel?* Ietwat mokkend wezen we op alle saaie praktische mededelingen die we toch óók plaatsten, en op het feit dat een aantal artikelen wel degelijk een aanwijsbare band met de natuurwetenschappen vertoonden. Terecht benadrukten we bijvoorbeeld dat we ook ruim aandacht gaven aan de zogenoemde *Vrij Experiment Groep* (VEG), die door een aantal studenten was opgericht om, naast het geregleerde onderwijsprogramma, zelf experimenten te bedenken en uit te voeren. Experimenten waarvan men het idee had dat ze maatschappelijk wat relevanter waren dan wat zich in de practicumzalen afspeelde. Die VEG-gers pasten enerzijds helemaal in het beeld van de opstandige jaren-70-anarchisten, maar hadden anderzijds wel degelijk goede ideeën. (Dat ze niet zo maar een stel dromerige idealisten waren, bleek jaren later toen het uit de VEG voortgekomen bedrijf Ecofys niet alleen

een belangrijke sleutelrol ging vervullen binnen o.a. het klimaatdebat, maar ze bovendien ook nog heel prima geld bleken te kunnen verdienen.)

Hoewel we met deze en andere argumenten niet iedereen konden overtuigen, kregen we vanuit de hogere regionen van de faculteit gelukkig ondubbelzinnig – zij het ietwat lacherig – voldoende steun om ons mooie werk voort te zetten. Zo begonnen we vol frisse moed aan onze derde editie. Okay, de boze buitenwereld eiste dus dat we ons wat meer zouden richten op de natuurkunde en zo. Welnu, dat kon. We ontwierpen een voorplaat met drie ontplofende atoombommen, en stelden daarbij de simpele vraag: “*Hebben de fysici schuld aan de atoombom?!?*”. Wederom hadden we een interessante vraag te pakken. Nu nog even het antwoord zoeken. Wie zou dat eigenlijk weten? Geheel in de geest van de tijd wendden wij ons tot *Het Volk*, want het antwoord op zo’n belangrijke vraag moest natuurlijk wel ‘demokraties’ tot stand komen. We wisten dat *Het Volk* zich in de stad Utrecht bevond. En omdat het regende zochten we het volk vooral binnen Hoog Catharijne en in de Hema. Daar troffen we *Het Volk* in ruime mate aan, en hielden we een enquête die antwoord moest geven op allerlei prangende vragen rondom ons geliefde vakgebied. Vragen als: “*Wat denkt u dat natuurkunde is?*”, “*Kent u een bekend natuurkundige?*”, en natuurlijk ook: “*Hebben de natuurkundigen schuld aan de atoombom?*”

Hoewel we het idee hadden dat we een aselechte steekproef hadden genomen, bleek bij het uitwerken van de data dat we veel meer vrouwen dan mannen hadden aangesproken, en dat binnen de groep vrouwen de leeftijdscategorie van 15- 25 jaar zéér sterk oververtegenwoordigd was. (Bij de mannelijke ondervraagden trad deze bias niet op.) Omdat we goede wetenschappers waren, hebben we dit alles eerlijk gerapporteerd. Sowieso was onze dataverwerking helemaal *state-of-the-art*, want Duco’s zus (Stella) werkte als operatrice bij het universitaire *Centrum voor Data Analyse*, zodat we via haar clandestien toegang hadden tot een van de weinige computers die er op dat moment in Utrecht te vinden waren. We verdiepten ons in het nog fonkelnieuwe en (dus) erg primitieve SPSS, en berekenden daadwerkelijk allerlei significanties, chi-kwadraten en cross-correlations.

Het goede nieuws was: Het Nederlandse volk bleek in meerderheid (60%) van mening dat wij (de natuurkundigen) *niet* schuldig waren aan de atoombom! Het slechte nieuws was dat de reden voor deze vergevingsgezinde houding vooral gezocht moest worden in het feit dat het Nederlandse volk in een nog grotere meerderheid (63%) dacht dat natuurkundigen zich vooral met plantjes en diertjes bezig hielden. Slechts 23% dacht dat formules een rol speelden in de natuurkunde, en maar 10% vond dat natuurkunde en techniek iets met elkaar te maken hadden. Niet onvermeld mag blijven dat ons onderzoek ook onomstotelijk aantoonde dat de lengte van de ondervraagden veel sterker correleerde met hun antwoorden dan *leeftijd* of *geslacht*. We hadden gedacht dat deze revolutionaire ontdekking de sociale wetenschappen wel blijvend zou veranderen, maar tot op heden weigert men ons onderzoek serieus te nemen: *nul citaties!*

Discussie tussen twee van de zeven hoofdredacteuren, Rutger Hofman (onder) en Duco van Straten (boven). Let op de requisieten van ons ambacht: Schaar, stift, lijm, koffie, en Tipp-Ex.

De verdwenen parels

Ook in andere opzichten was onze derde editie wat traditioneler geworden. We plaatsten stukken over een *Vakidioot* van vlees en bloed, over de fysieke correctheid van de James Bond- en Supermanfilms, over het toekomstig onderwijsprogramma, en over de positie van de vrouw binnen de faculteit. Verder waren er nog wat restjes religie, een mooie roddelrubriek, een kookrubriek (over de bereiding van het tamelijk onbekende pruimengerecht '*blepta*'), en een indrukwekkend en authentiek ervaringsverhaal over de gevaren van alcoholverslaving. Tot slot weer een nieuwe aflevering van ons spannende en ietwat (te) broeierige feuilleton "*De verdwenen parels*", dat afwisselend door verschillende redacteurs werd voortgezet zonder dat we van elkaar mochten (of wilden) weten welke verhaallijn de vorige auteur eigenlijk had willen in- of uitzetten.

In elke editie wisten we wel een aantal serieuze stukken te plaatsen (een analyse van de *Brede Maatschappelijke Discussie* over kernenergie bijvoorbeeld, een signalering van de allereerste tekenen van '*game-verslaving*' op de primitieve Appletjes van de practicumzaal, over onderzoek in de derde wereld, etc.). Maar denk er om: geen enkele pagina mocht ook maar een beetje saai worden! We bleven bovenal de amusementswaarde van ons dierbare blaadje heel goed in de gaten houden. Ook bouwden we aan een serie best interessante interviews: met Gerard 't Hooft, met Loes van de kantine, met Jan Terlouw, met iemand die dacht dat ons zonnestelsel eigenlijk slechts één enkel atoom was in het lichaam van een (echt héél grote) reus, etc.

Al zeg ik het zelf: Onze *Vakidioot* was beslist een lezenswaardig blaadje geworden. Het publiek griste de stapels met de nieuwe editie altijd gretig leeg, en met name wij als redactie hadden er verschrikkelijk veel lol in. Ook werden we steeds hechter in onze samenwerking.

Vakidioot: The making of...

Dat we zo hecht samenwerkten had deels ook wel een puur praktische reden: We beschikten over slechts één typemachine. Dat was dan gelukkig wel een hele mooie. Een IBM bolkop, waar een (peperduur) carbonlint in ging dat slechts eenmalig gebruikt kon worden. Andere linten konden wel tien keer heen en weer voordat ze op waren, maar

alleen met carbonlint kreeg je letters op papier die zwart genoeg waren om het offset-procedé te overleven. Voor de wat jongere lezers moeten we hier misschien iets uitleggen. De *backspace* en *ctrl-Z* bestonden nog niet, en typen was dan ook een serieuze zaak, waar je je volle aandacht bij moest houden. Bij elke misslag moest een ingewikkelde procedure met *Tipp-Ex* gestart worden, en pas als die helemaal gedroogd was kon het redactionele werk weer verder.

Helaas was de benodigde concentratie niet altijd even makkelijk op te brengen. Behalve de bescheiden alcoholconsumptie (en de wat minder bescheiden hoeveelheid decibellen) waarmee elk redactioneel overleg gepaard ging, hadden we in het kleine Uithof-keldertje dat als redactielokaal diende namelijk ook nog te maken met een chronisch zuurstofgebrek. Dat keldertje bevond zich diep onder het beton van wat nu het SRON is, en zonlicht noch dampkring kwamen er ooit binnen. Dat leidde bijvoorbeeld tot het grappige verschijnsel dat we bij het betreden van de kelder soms nog de Chinese maaltijd konden ruiken waarmee we een maand geleden, diep in de nacht, de vorige redactiebijeenkomst hadden afgesloten. De in de loop van het redactiewerk sterk toenemende CO2 concentratie leidde, behalve tot vele mislagen, ook wel eens tot spontane meditatie (c.q. lichte bewusteloosheid) of juist tamelijk hevige vechtpartijen (zie foto). Als op een gegeven moment bij dit alles ook het slaapgebrek nog zijn tol kwam eisen, en niemand meer iets zinnigs kon uitbrengen, lurkten we, ver na middernacht, innig tevreden aan ons beugelflesje Grolsch, en vertelden we elkaar alles over het leven en de liefde. Ons leven, onze liefdes.

De redactionele werksituatie verbeterde gelukkig sterk toen het ons op enig moment was gelukt om een sleutel van het secretariaat van het Ornstein laboratorium te stelen, drie trappen plus één loopbrug van ons keldertje verwijderd. Opnieuw een

kleine uitleg voor de jeugd: Een secretariaat was destijds vooral een zaal vol typemachines. Want elk e-mailtje, van wie dan ook, werd voor verzending eerst met de hand door een van de dames (er werkten geen mannen op het secretariaat) letter voor letter op een stuk papier uitgeprint, en daarna in een envelop gestopt. (Soms had je binnen een week al antwoord!)

In dat secretariaat hadden we dus typemachines genoeg, linten genoeg, en zuurstof genoeg. Omdat we zo verstandig waren om er geen babi pangang te nuttigen, en we de periodiek naderende koplampen van de bewakingsdienst goed in de gaten hielden, zijn we nooit gesnapt, en konden redacteurs die per ongeluk een serieuze bui hadden daar rustig hun proza produceren, terwijl de rest van de redactie in de kelder doorging met feesten. Of met *'koppen wrijven'*. Want hoe mooi de typemachines ook waren, het was en bleef enkel 12-punts wat er uitkwam. Grotere letters moesten stuk voor stuk vanaf een soort folievellen op papier overgebracht worden door er stevig overheen te wrijven. Daarna volgde nog een heel ambachtelijk proces van knippen en plakken (in de niet-overdrachtelijke zin), en dan pas konden onze grote A3-*Vakidioot*-vellen naar de drukker.

In de luttele veertig jaar die sindsdien zijn verstreken is het magische gevoel van dat bedompte keldertje nooit echt verdwenen. Nog altijd doen de geuren van Tipp-Ex, Pritt plakstift, en babi pangang me aan de *Vakidioot* denken. En nog altijd maakt me dat heel blij. Want ja, de lucht in dat keldertje was uiterst bedompt, maar man, wat was het leven er fris!

PS: Wij feliciteren onze opvolgers met het mooie jubileum! Geniet van het redactiewerk, zet *De Vakidioot* nog minstens 50 jaar voort, snuif af en toe wat Tipp-Ex, en vertel eens: Hoe is het eigenlijk afgelopen met *"De Verdwenen Parels"*? (Of loopt het feuilleton nog?)

de Vakidioot

EEN FENIKS MET EEN TYPEMACHINE

IDIOOT

MAANDBKAD VOOR DE SUBFACULTEITEN WIS-, NATUUR- EN STERREKUNDE TE UTRECHT
JAARGANG 12 NR. 3, FEBRUARI 1980. REDACTIE-ADRES: LABORATORIUM VOOR
KERNFYSICA EN VASTE STOF, PRINCETONPLEIN 4, DE UITHOF, UTRECHT.

INLEVERDATUM KOPIJ VOLGEND NUMMER: 15 FEBRUARI 1980

Kopij bij voorkeur als volgt inleveren: getypt in twee kolommen van 10.5 cm.
breed (half A4), bij voorkeur met carbonlint, en met enkelvoudige regelafstand

HEBBEN DE FYSICI
SCHULD AAN DE
ATOOMBOM ?!!

De medailles van John "Hannibal" Smith

Een artikel in de serie "John: de grootste voornaam ooit".¹

Bart Keller

The A-team: wie kent ze niet? Vier trotse en dappere mannen die onbevreesd al het slechts wat ze tegenkomen tegemoed gaan. Dit alles onder leiding van de kolonel John "Hannibal" Smith, een sigaarrokkende meester van vermommingen. Zoals iedere kolonel heeft Hannibal een ontzettende hoeveelheid medailles en we gaan ze allemaal af.

Disclaimer

Zoals met wel meer televisieshows uit de jaren 80, zijn er ook hier wat inconsistenties. In verschillende afleveringen van The A-Team draagt Hannibal verschillende medailles. Niet alleen dat, maar hij wordt ook aangesproken met luitenant-kolonel in de ene, en kolonel in de andere. Aangezien het verschil pas ontstaat in het laatste seizoen, kies ik hier om de medailles weer te geven van luitenant-kolonel Smith, omdat die het langste canon waren.

Personal Decorations

Medal of Honor

De bekendste en hoogste militaire onderscheiding van de Verenigde Staten. De officiële omschrijving luidt: *"Awarded for 'gallantry and intrepidity at risk of life above and beyond the call of duty'".* Deze medaille kent een zeer bescheiden hoeveelheid dragers, namelijk 3522, waarvan ongeveer de helft is uitgedeeld in de Amerikaanse burgeroorlog. Deze medaille is te vergelijken met de Willemsorde in Nederland. Voorbeelden van heroïsche acties zijn

het redden van mede-soldaten onder zware omstandigheden of soms zelfs het opofferen van het eigen leven.

Distinguished Service Medal

Deze medaille is de op twee na hoogste legeronderscheiding. De verfrissend heldere omschrijving luidt: *"Awarded for 'distinguished service'".* Dit wil zeggen: deze medaille wordt gegeven aan soldaten die zich hebben onderscheiden met daden van buitengewone trouw en verantwoordelijkheid. Dit houdt in dat de medaille vooral wordt uitgereikt aan hooggeplaatste militairen, in het bijzonder vrijwel iedere generaal sinds de instelling van de medaille. Ook een aantal kolonels kreeg de medaille, maar dat aantal is een stuk kleiner. Voor lagere officiers zijn er weer andere medailles.

Silver Star Medal

Deze medaille is, net als de Medal of Honor, een medaille die wordt uitgereikt voor moed. De omschrijving luidt dan ook: *"Awarded for 'gallantry in action'".*

¹Zie ook Vakidoot 18/19-2 (Tosti).

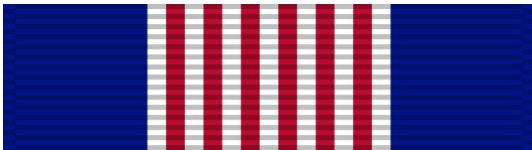

Dit derde medaille in de rangorde van medailles die uit worden gerekte voor moed, na de Medal of Honour en de Distinguished Service Cross, die Hannibal niet heeft. De lat om deze medaille te halen ligt dus lager, maar desalniettemin is een heroïsche actie in het oog van de vijand nodig om deze te krijgen. Deze acties zijn bijvoorbeeld het verzorgen van gewonden tijdens een bombardement.

Soldier's Medal

Deze medaille is ook weer eentje die wordt uitgereikt voor heroïsme, maar in tegenstelling tot de vorige wordt deze uitgereikt voor moedige daden die niet oog in oog worden gedaan met een vijand. Denk hierbij bijvoorbeeld aan het redden van een verdrinkende soldaat of ingrijpen bij een brand.

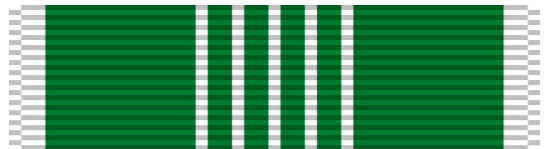
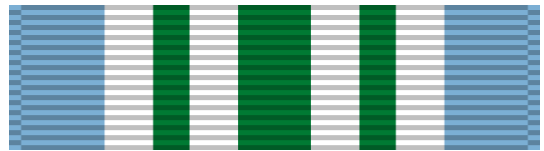
Bronze Star Medal

Vergelijkbaar met de Silver Star. De omschrijving luidt: *'Awarded for heroism in combat zone or meritorious service in a war zone'*. De moedige daden die nodig zijn voor deze medaille zijn wederom ietsje lager dan die nodig zijn voor de Silver Star.

Joint Service Commendation Medal en Army Commendation Medal

Deze medailles zijn vergelijkbaar met elkaar. Albei worden ze uitgereikt voor verdienstelijke daden van dienst of moedige daden zonder direct levensgevaar. De Army Commendation Medal wordt alleen uitgereikt aan soldaten van de landmacht, en de Joint Service Commendation Medal aan degene die hebben meegedaan aan operaties waar meer dan alleen de landmacht bij was betrokken.

Purple Heart

Deze medaille is een van de meest uitgereikte medailles in de Verenigde Staten. Dit blijkt wel uit de omschrijving: *'Awarded for wounds suffered in combat'*. Dit betekent dat iedereen die gewond is geraakt of is overleden in een conflict van de Verenigde Staten in aanmerking komt voor een Purple Heart. Dit betekent dat het aantal uitgereikte Purple Hearts tegen de 2 miljoen aan zit. Het is dan natuurlijk onmogelijk dat kolonel Smith er geen heeft.

Vietnam Campaign Medal

Als laatste persoonlijke medaille is er nog deze extra medaille. Deze neemt een speciale plaats in

naast de rest, omdat dit een strikt buitenlandse orde is, in tegenstelling tot de andere persoonlijke medailles, die allen Amerikaans zijn. Deze medaille werd uitgereikt door de Republiek van Zuid-Vietnam, toen die nog bestond tijdens de Vietnamoorlog. Op het lintje staat het jaar van het begin van de dienstperiode. Er was ooit het plan om de einddatum van de oorlog op dit lint te zetten nadat Zuid-Vietnam de oorlog had gewonnen. Echter weten we allemaal dat het daar uiteindelijk nooit van gekomen is, en daarom prijkt er 1960- op het lint.

Unit Decorations

Korean Presidential Unit Citation

Deze medaille wordt uitgereikt door de overheid van Zuid-Korea. De ontvangende legerdivisie heeft buitengewoon verdienstelijke zaken verricht voor Zuid-Korea. Zo is er bijvoorbeeld een Nederlands bataljon, Van Heutsz genaamd, dat deze medaille heeft gekregen vanwege grootse dapperheid bij een veldslag. Hoewel deze medaille voornamelijk is uitgereikt vanwege verdiensten in de Koreaoorlog, wordt deze medaille nog steeds uitgereikt aan Amerikaanse troepen.

Vietnam Presidential Unit Citation

Niet alleen Korea was in het bezit van een presidentiële divisiemedaille. Ook Zuid-Vietnam had een dergelijke orde. Deze medaille werd om vergelijkbare redenen uitgereikt, maar is na de Vietnamoorlog overbodig geraakt, aangezien er voor deze orde geen plaats was in de Noord-Vietnamese regering.

Vietnam Gallantry Cross Unit Citation

Wederom een Zuid-Vietnamese medaille. Zoals de naam al enigszins doet vermoeden, werd deze medaille uitgereikt voor dapperheid en moed in het oog van de vijand. Redelijk vergelijkbaar met de Silver en Bronze star, maar dan Zuid-Vietnaames en uitgereikt aan een gehele legereenheid. Er bestaan ook persoonlijke versies van deze medaille, herkenbaar aan het ontbreken van het gouden frame.

Campaign and Service Medals

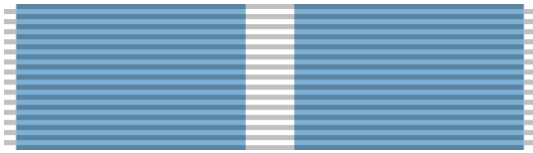
National Defense Service Medal

Deze medaille werd, en wordt, zeer algemeen uitgereikt. Deze medaille is namelijk voor iedere soldaat die "in tijden van nationale noodtoestand" actief gediend heeft in het leger. Deze tijden van noodtoestand vallen vrijwel geheel samen met de Koreaoorlog, de Vietnamoorlog, de Golfoorlog en de War on Terror, die geldt van 9 september 2001 tot en met nu. Dit betekent dat iedere soldaat die op dit moment actief in het leger dient technisch gezien recht heeft op deze medaille. Dan is het dus zeker niet gek dat Hannibal hem heeft.

Korean Service Medal

Deze medaille werd uitgereikt aan iedere Amerikaanse militair die actief was tijdens de Korea-oorlog tussen 27 juni 1950 en 27 juli 1954. Het lint zoals hier rechts weergegeven werd aangevuld met sterren wanneer de desbetreffende soldaat mee had gedaan aan een of meerdere grote operaties op het Koreaanse schiereiland; voor elke operatie een ster. Die van luitenant-kolonel Smith is echter leeg, wat dus in zou houden dat hij niet actief aan het front is geweest.

Armed Forces Expeditionary Medal

Deze medaille is een beetje een restgeval. Hij wordt uitgereikt aan iedere militair die betrokken is geweest bij een grote gevechtsoperatie van de Verenigde Staten in het buitenland waarvoor nog geen andere medaille is gemaakt. Denk hierbij bijvoorbeeld aan de Cubaanse crisis, of operaties in Libanon. Hieruit blijkt dus dat Hannibal naast Vietnam en Korea ook nog in een ander conflict terecht is gekomen.

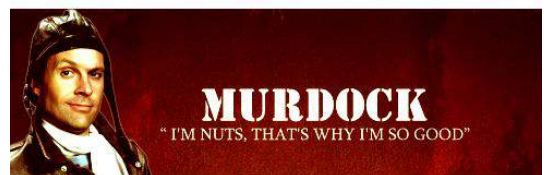
Vietnam Service Medal

Ook voor Vietnam is er een aparte medaille gemaakt. Deze medaille is geheel vergelijkbaar met de Korean Service Medal, met een klein verschil. In de eerste paar jaar van de Vietnamoorlog bestond deze medaille nog niet, en werd in plaats daarvan

de Armed Forces Expeditionary Medal uitgereikt. Dit duurde tot 4 juli 1965, toen deze medaille werd ingesteld. Soldaten die toen de oude medaille al hadden gekregen, mochten die vervolgens inruilen voor de Vietnam Service Medal.

Na zo'n ongelooflijke hoeveelheid medailles moet men toch wel overtuigd zijn dat deze John Smith toch wel echt mijn favoriete John Smith aller tijden is, ook al heeft hij niet echt bestaan. Ken jij een John Smith die nog groter is en zo nodig nog meer medailles heeft dan Hannibal? Schrijf dan vooral een mooi artikel, zo ontdekken we allemaal iets nieuws.

Top 5 Hector de Vectorfotostrips

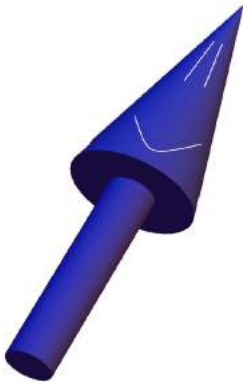
Sophie Huiberts

De fotostrip is een van mijn favoriete delen van de Vakidoot. Meestal worden de hoofdrollen gespeeld door de redactieleden, maar mijn favoriete personage is toch echt Hector de Vector. In dit artikel maak ik een lijst van mijn 5 favoriete Hector de Vectorstrips.

Hector de Vector werd voor het eerst geïntroduceerd in Vakidoot 6 "Verschil" van het collegejaar 2013-2014. Zijn persoonlijkheid en uitstekende gevoel voor humor werden al snel duidelijk en Hector veroverde een plekje in het hart van menig A-Eskwadrateer.

5

De eerstkomende verschijning van Hector de Vector is al snel, in de laatste Vakidoot van dit collegejaar. Deze heb ik kunnen inzien via mijn tijdmachine. Op het moment dat ik dit schrijf weet de Vakidootcommissie het nog niet, maar het wordt een soort "Waar is Wally?"-prent maar dan met Hector de Vector. Heel creatief.

4

In Vakidoot 5 "Dicht" uit collegejaar 2016-2017 vinden we de meest recente fotostrip van Hector de Vector. Hij is helemaal op zijn plaats in de Vakidoot, en speelt zijn rol in een klassieke flauwe fotostripgrap, zoals vele fotostripfiguranten hem al zijn voorgegaan en nog lang na hem zullen doen.

3

Met mijn tijdmachine heb ik Vakidoot 2 uit 2021-2022 kunnen inzien. Ik zal nog niet te veel verklappen, maar de strip gaat over een belangrijk moment in Hectors leven, waar je in een emotionele scène een nieuwe kant van Hector leert kennen. Deze prachtige strip verdient zonder twijfel een plek in deze top 5, ondanks dat de strip nog niet is geschreven.

2

In Vakidoot 3 uit 2020-2021 leren we een aantal van Hector de Vectors wiskundige vriendjes kennen. Ze zijn zo leuk, ik hou nu al van ze ondanks dat ze nog niet bestaan.

1

Mijn favoriete Hector de Vectorfotostrip komt uit Vakidoot 5, Veld, uit collegejaar 2014-2015. Dit meesterwerk van Harm Backx zit vol gevarieerde grappen, heeft een innovatieve lay-out en gebruikt beeldmateriaal van hoge kwaliteit. Het verhaal volgt een avontuur van Hector de Vector die zijn overaftelbare verzameling vrienden te hulp schiet met een goed idee. Heel inspirerend.

Conclusie

Hector de Vector is al 4 jaar een hooggewaardeerd terugkerend karakter in de Vakidoot fotostrip, en hierboven hebben we een aantal hoogtepunten uit zijn verleden en toekomst gezien. Als we dit artikel mogen geloven, zal Hector nog lang bij ons blijven.

Stochastische Resonantie

Peter Speets

Meestal is ruis in metingen alleen vervelend, maar soms kan ruis ervoor zorgen dat een signaal net wel gedetecteerd kan worden, omdat de ruis in het systeem het signaal net over een drempelwaarde heen kan tillen. Dit is stochastische resonantie. Dit kan toegevoegde ruis zijn om detectie van een signaal mogelijk te maken, maar de ruis kan ook het systeem zelf zijn. Dit Vakidootartikel geeft een voorbeeld van stochastische resonantie van een thermisch deeltje dat tussen twee potentiaalputten beweegt, maar waarbij een potentiaalberg tussen de twee putten moet worden overwonnen.

Als een signaal net niet sterk genoeg is om gedetecteerd te worden, kan ruis aan het signaal worden toegevoegd om het signaal net boven de drempelwaarde voor detectie uit te laten komen. In een bredere zin van de term is dit al stochastische resonantie[1]. Dit voorbeeld is geschetst in Figuur 1. Dit is een flauw voorbeeld natuurlijk: het toevoegen van een constante waarde zou ook het signaal boven de drempelwaarde uit weten te tillen en het signaal detecteerbaar maken en zou veel ruis in het eindresultaat schelen.

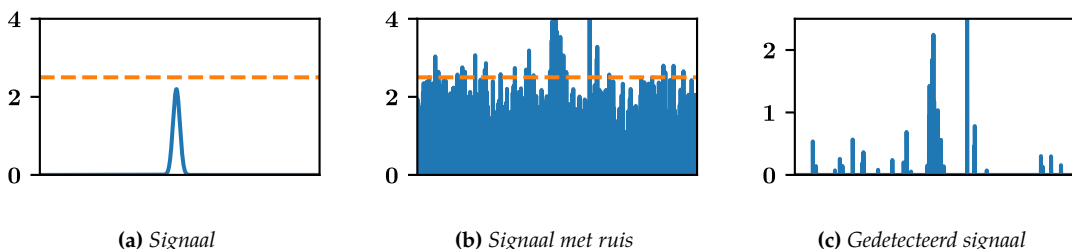
Dit is echter anders, als detectie van het signaal in de frequentieruimte plaatsvindt. Stel je wilt van een systeem weten op welke frequentie het resonanceert. Dit systeem kan van van alles zijn, bijvoorbeeld een ideale veer. De uitwijking van een oscillerende veer wordt gegeven door de bewegingsvergelijking:

$$\ddot{x} + a\dot{x} + bx = f(t) \quad (1)$$

Hierin is x afstand, a en b constanten en t de

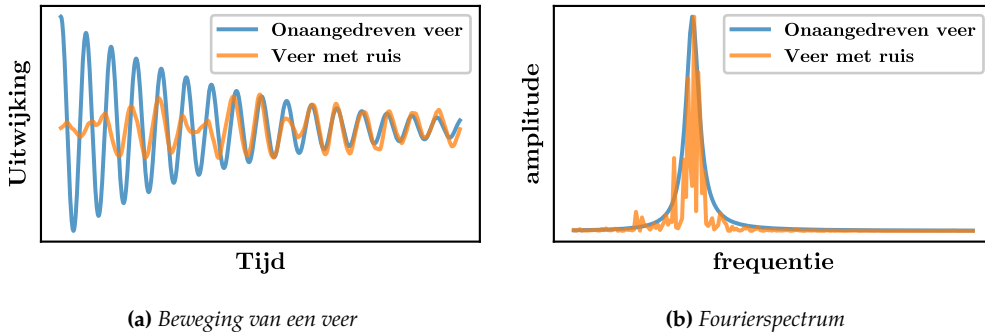
tijd. Voor een niet aangedreven veer is $f(t) = 0$. De veer kan echter ook worden aangedreven met witte ruis als aandrijving $f(t)$. Numeriek kan dit gesimuleerd worden door iedere rekenstap in de numerieke integratie van Vergelijking 1 een steeds ander willekeurig getal te kiezen voor $f(t)$.

In Figuur 2 staat een grafiek van zowel de uitwijking van de veer die is aangedreven met witte ruis, als een onaangedreven veer. De onaangedreven veer start met een uitwijking, omdat de veer anders altijd stil zou blijven staan. De met ruis aangedreven veer begint met de ruis te resoneren en te bewegen met dezelfde frequentie als de onaangedreven veer, ondanks dat de veer vanuit stilstand begon¹. Witte ruis heeft een vlak frequentiespectrum. Dit betekent dat alle frequenties in witte ruis even sterk zijn. De veer resonanceert altijd met dezelfde frequentie. Door de veer aan te drijven met witte ruis selecteert de veer uit het vlakke spectrum van frequentie zijn eigenfrequentie. Daarom is de frequentie van de onaangedreven veer gelijk aan die van de met ruis aangedreven veer: het is een eigenschap van de veer zelf.

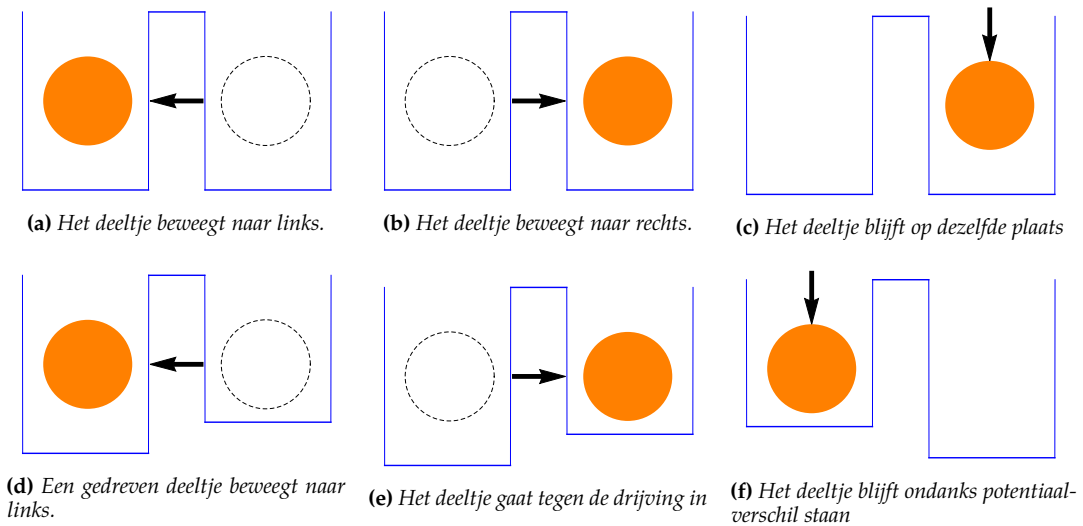

Figuur 1 Het signaal is te zwak om gedetecteerd te worden met een detector met een drempelwaarde. Door ruis toe te voegen kan het signaal worden versterkt om over de drempelwaarde heen te gaan. Het gedetecteerde signaal bevat natuurlijk ook de ruis. Daarom is het gebruik van een gevoeliger detector vaak een betere oplossing dan het signaal versterken met ruis.

¹Het resoneren en instorten van de Tacoma Narrows Bridge ging volgens eenzelfde principe.

Figuur 2 Oplossing van de bewegingsvergelijking van de gedempte veer in Vergelijking 2. In blauw is de beweging van een onaangedreven veer weergegeven en in oranje de beweging van de veer aangedreven door een willekeurige kracht. Als de onaangedreven veer in de rustpositie zou starten, zou de veer stil blijven staan. Merk op dat de oscillatie van de aangedreven veer dezelfde frequentie heeft als de onaangedreven veer, maar met ruis over het signaal. Dit is goed te zien in Figuur (b). Hier is het spectrum weergegeven van de onaangedreven en aangedreven veer. De frequentie van de onaangedreven veer is een harmonische oscillator met een goed gedefinieerde frequentie, maar de met ruis aangedreven veer oscilleert met dezelfde frequentie als de onaangedreven veer.

Figuur 3 Het deeltje (oranje) kan van links naar rechts bewegen of blijven staan in een potentiaal (blauw). Als het deeltje beweegt, moet het door een potentiaalberg, terwijl blijven staan geen energie kost. Deze potentiaalberg kan overwonnen worden door willekeurige thermische energie van het deeltje. In de bovenste drie schetsen is er geen verschil tussen de potentiële energie in de putten en beweegt het deeltje alleen op en neer door de thermische energie die het deeltje heeft. In de onderste drie schetsen beweegt het deeltje in een periodieke potentiaal. De potentialen van de putten bewegen tegengesteld aan elkaar op en neer: dit is de aandrijving. Er is, ondanks het energieverschil tussen de putten door de aandrijving, een kans dat het deeltje blijft staan in de put met de hoogste potentiaal, zoals in (f). Er is zelfs een (kleine) kans dat het deeltje tegen de aandrijving in naar een hogere potentiaal gaat, zoals in (e). De potentiaalberg blijft altijd hoger dan de aandrijving, dus er is altijd thermische energie nodig om van put te wisselen.

De voorbeelden van hierboven zijn resonanties met ruis die is toegevoegd aan het systeem. Volgens een nauwere definitie van stochastische resonantie moet de ruis in het systeem zelf zitten[1, 2]. Het systeem zelf heeft ruis die kan resoneren met een inputsignaal. Deze vorm van stochastische resonantie is voor het eerst beschreven in een artikel dat stochastische resonantie gebruikt om te verklaren waarom het komen en gaan van ijstijden een regelmaat vertoont[3]. Het is discutabel of stochastische resonantie een goede beschrijving is voor het al dan niet met regelmaat voorkomen van ijstijden, maar het levert de auteurs wel veel citaties op in de introductieparagrafen van artikelen over dit onderwerp[1-4].

Resonantie van ruis van een systeem zelf met een inputsignaal komt al voor in een simpel model van een heen en weer hoppend thermisch deeltje tussen twee plekken in een potentiaal met twee putten. De potentiaal en het deeltje zijn geschetst in Figuur 3. Het deeltje beweegt tussen de twee putten. Beide putten hebben een even grote potentiaal, dus het deeltje komt op beide plaatsen even vaak. Als het deeltje van put wisselt, moet het deeltje over een potentiaalberg. Door de thermische energie die het deeltje heeft, zal het soms van put wisselen. Om dit systeem met de computer te simuleren, geven we het deeltje iedere rekenstap een kans van $e^{-u/T}$ om van put te wisselen waarin T de gesimuleerde temperatuur en u de hoogte van de potentiaalberg, waarin de verhouding u/T zo is gekozen dat de simulatie niet alleen thermische ruis oplevert (u/T te laag) of dat het deeltje altijd in één put blijft zitten (u/T te hoog).

Dit thermische deeltje kan aangedreven worden. Dit kan worden gedaan door de bodem van de potentiaalputten met een periodieke functie te verhogen en te verlagen. De aandrijving heeft een amplitude die lager is dan de potentiaalberg tussen de twee putten, zodat er altijd thermische ruis nodig is om het deeltje van put te laten wisselen. In de onderste drie subfiguren van Figuur 3 staat geschetst hoe het deeltje in een periodieke potentiaal beweegt. De kans dat het deeltje van put wisselt is:

$$\exp(-(u \pm A \sin(\omega t))/T) \quad (2)$$

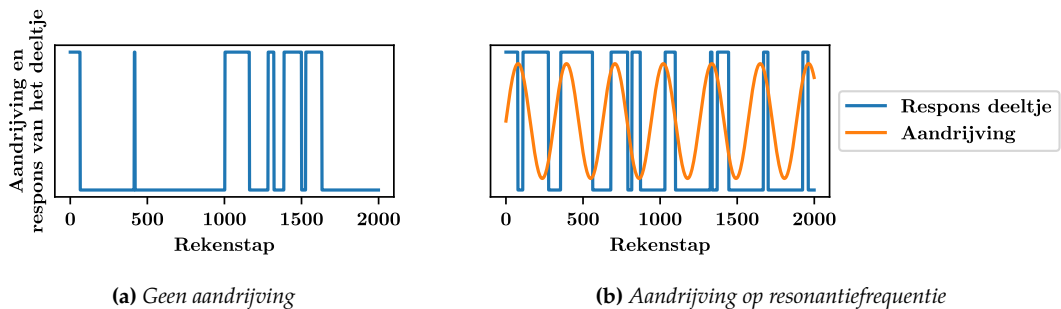
Hierin zijn A en ω de amplitude en frequentie van

de aandrijving. Het teken van de aandrijving hangt van of het deeltje in de linker- of in de rechterput is, dus de potentiaalputten bewegen in antifase met elkaar om een kracht in één richting (links of rechts) te simuleren.

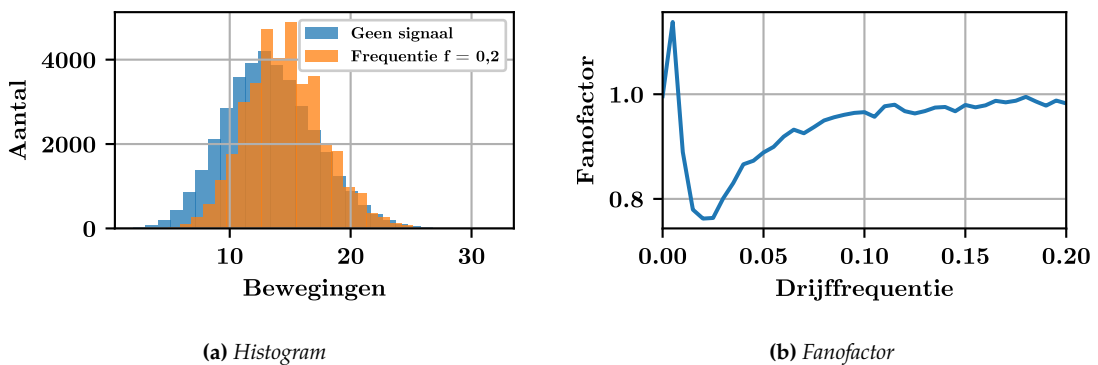
In Figuur 4 staan de eerste 2000 rekenstappen van een onaangedreven en een op resonantie aangedreven deeltje. Zonder aandrijving beweegt het deeltje willekeurig van put naar put, maar als het deeltje wordt aangedreven lijkt de response regelmatiger te zijn en lijkt het heen en weer hoppen van het deeltje te correleren met de uitwijking van de aandrijving. De respons in Figuur 4b geeft ons de volgende twee vragen:

1. Waarom zou het deeltje met ruis resoneren?
2. Is de beweging van het aangedreven deeltje daadwerkelijk minder chaotisch?

Het antwoord op de eerste vraag ligt in in het gemiddelde aantal keer dat het deeltje heen en weer beweegt tussen de putten. Voor 2000 stappen, zoals in het voorbeeld, beweegt het deeltje gemiddeld 13,5 keer tussen een put. Een histogram van de verdeling van het aantal bewegingen in een bin van 2000 stappen staat in Figuur 5a. Het blauwe histogram geeft het aantal bewegingen zonder aandrijving en heeft een Poissonverdeling met een duidelijke piek bij 13,5 bewegingen. Dit betekent dat de gemiddelde tijd dat een deeltje zich in een put bevindt voordat het naar de andere put springt ongeveer $2000/13,5 \approx 148$ is. Door de drijffrequentie zo in te stellen dat het energetisch voordelig is om van put te wisselen, precies op de tijd dat (gemiddeld genomen) het deeltje statistisch gezien toch al naar de andere put zou gaan, kan stochastische resonantie optreden. Om de drijffrequentie te laten resoneren moet de potentiaal met het deeltje meebevegen, dus als het deeltje in de linkerput is, moet de rechterput een lagere energie hebben, en als het deeltje aan de rechterkant is, moet de linkerput een lagere energie hebben. We spreken natuurlijk over gemiddelden, omdat het deeltje steeds ook tegen de aandrijving in kan gaan. Dit betekent dat de drijffrequentie de helft moet zijn van de beweegsnelheid van het onaangedreven deeltje. De beweegsnelheid van het onaangedreven deeltje is $\Gamma = 13,5/2000$. De hoekfrequentie in vergelijking 2 waarmee het deeltje moet worden aangedreven om te resoneren, is $\omega = 2\pi \cdot \frac{1}{2}\Gamma = 0,021$.

Figuur 4 Respons van het deeltje (blauw) op een aandrijving (oranje). De beweging van het deeltje zonder aandrijving is geheel willekeurig. De frequentie van de aandrijving is op resonantie, daarom lijkt het deeltje soms de aandrijving te volgen. De beweging van het deeltje is daarom minder chaotisch, dan voor een thermisch deeltje zonder aandrijving.

Figuur 5 Simulatie van een thermisch deeltje in een periodieke aandrijving. In Figuur (a) staan twee histogrammen. Het blauwe histogram is van een thermisch deeltje zonder periodieke aandrijving en het oranje histogram is van een thermisch deeltje met een aandrijving op resonantiefrequentie. Het resonante aangedreven deeltje verandert vaker van put en de distributie is iets smaller. Dit zijn de kenmerken van resonantie. In Figuur (b) staat de Fanofactor, als functie van drijffrequentie. De Fanofactor is de verhouding tussen de spreiding in het aantal bewegingen van put naar put en het gemiddelde aantal bewegingen van put naar put in hetzelfde interval. Door stochastische resonantie wijkt de Fanofactor op de resonantiefrequentie ($\omega = 0,021$) af van 1.

In Figuur 5a is, naast het onaangedreven deeltje, ook de distributie te zien van een deeltje in resonantie. Er vallen twee verschillen op in de histogrammen van het aantal bewegingen: de distributie van het deeltje in resonantie is verschoven naar een grotere bewegingssnelheid en het histogram van het deeltje in resonantie lijkt smaller. Zowel de verschuiving als de breedte van de distributie van het resonante deeltje duidt op stochastische resonantie: het deeltje beweegt met de aandrijving mee en beweegt dus vaker en voorspelbaarder.

Dit leidt ons naar de tweede vraag die samen te vatten is als: “werkt het?”. Om die vraag te beantwoorden moeten we een maat hebben van de relatieve sterkte van ruis ten opzichte van een

signaal. Hiervoor gebruiken we de Fanofactor. Dit is de relatieve sterkte van de spreiding van het aantal bewegingen ten opzichte van het gemiddelde aantal bewegingen. De Fanofactor van het aantal bewegingen n wordt gegeven door:

$$F = \frac{\sigma^2}{\langle n \rangle} = \frac{\langle n^2 \rangle - \langle n \rangle^2}{\langle n \rangle} \quad (3)$$

De Fanofactor is voor een onaangedreven Poisson-proces altijd 1. Als de Fanofactor onder de 1 te krijgen valt, is er sprake van resonantie. De Fanofactor voor verschillende frequenties ω is te zien in Figuur 5b. De Fanofactor heeft een duidelijk minimum rond de resonantiefrequentie $\omega = 0,021$ en gaat weer naar 1 bij hoge frequenties. Bij zeer

lage frequenties kan de aandrijving worden opgevat als een constante. Omdat de potentiaal in de putten dan niet beweegt ten opzichte van de tijd, zijn de twee putten verschillend met twee verschillende vervalsnelheden van het deeltje van links naar rechts en van rechts naar links. Door te twee verschillende vervaltijden, is de spreiding in het aantal bewegingen van het deeltje groter dan 1.

De simulatie in dit Vakidootartikel is gedaan met een thermisch deeltje dat kan bewegen tussen twee

potentiaalputten. In een recente paper van Wagner *et al.*[4] is dezelfde situatie experimenteel uitgevoerd voor een kwantummechanisch deeltje. Net zoals in dit Vakidootartikel werd de Fanofactor bepaald voor verschillende frequenties rond resonantie en vertoont de Fanofactor van het kwantummechanische deeltje kwalitatief hetzelfde gedrag als in Figuur 5b. Dit betekent dat stochastische resonantie al vanaf 1982 tot nu een actief veld van onderzoek is.

- [1] Mark D. McDonnell and Derek Abbott, What Is Stochastic Resonance? Definitions, Misconceptions, Debates, and Its Relevance to Biology, *PLOS Computational Biology*, 5(5):e1000348, 2009.
- [2] Luca Gammaitoni, Peter Hänggi, Peter Jung and Fabio Marchesoni, Stochastic Resonance, *Reviews of Modern Physics*, 70:223–287, 1998.
- [3] Roberto Benzi, Giorgio Parisi, Alfonso Sutera and Angelo Vulpiani, Stochastic resonance in climatic change, *Tellus*, 34:10–16, 1982.
- [4] Timo Wagner, Peter Talkner, Johannes C. Bayer, Eddy P. Rugeramigabo, Peter Hänggi and Rolf J. Haug, Quantum stochastic resonance in an a.c.-driven single-electron quantumdot, *Nature Physics*, 1745–2481, 2019.

Puzzel:

Angelo Mekenkamp, Niels Asberg, Tim Baanen

Dit keer is de opgave simpel: welk geheel getal staat hier?

N.B. $E \mapsto e$

$$\left(\left(\left(\left(\begin{array}{c} \text{McDonald's} \\ \text{Donald Duck} \cdot n; |n| \neq 1 \end{array} \right) + \left(\begin{array}{c} \text{Al-E-S-K-W-} \\ \text{L-I-D-I-A-A-T} \\ \text{As} \\ 33 \quad 74.922 \\ 15, 15, 5 \end{array} \right) + E \right) \left(\begin{array}{c} \text{Party Hat} \\ \text{Tea Cup} \end{array} \right) \right)^2 + \left(\left(\frac{dx}{dt} + \text{Carrot} - r \times p - \&\& \right) \left(\begin{array}{c} \text{Universiteit Utrecht} \\ \left. \begin{array}{l} \text{diergeneeskunde,} \\ \text{geesteswetenschappen,} \\ \text{geneeskunde,} \\ \text{geowetenschappen,} \\ \text{REBO,} \\ \text{sociale wetenschappen} \end{array} \right\} - \beta \end{array} \right) \right) \left(\begin{array}{c} \text{Hand holding carrot} \\ \text{Smiley face} \\ \left. \begin{array}{l} \text{Perkamentus, Dolleman,} \\ \text{Vaals, Diggel,} \\ \text{Dop, Vonk,} \\ \text{Anderling, Lupos,} \\ \text{Hagrid, Sneep,} \\ \text{Zwarts, Zonderland,} \\ \text{Wemel, Delacour,} \\ \text{Potter, Griffel,} \\ \text{Jacobs, Tops} \end{array} \right\} + \left(\begin{array}{c} \text{Fe} \\ 26 \quad 55.845 \\ +6, -3, +2 \end{array} \right) - \emptyset \right) + \left(\begin{array}{c} \text{Net} \\ \text{Bottle} \end{array} \right) + \text{categorie met 1 object en elke pijl iso}
 \end{array}$$

Belastingdienst

*Dit is Rhodé.
Java-ontwikkelaar bij
de Belastingdienst.
Zij realiseert en beheert applicaties,
maar verdiept zich ook in blockchain.*

Samen met Rhodé je ICT-kennis verdiepen?
Ga naar werken.belastingdienst.nl/ict

Stuur 't Im!

Im Aginair

Zeer geacht Vakidootpubliek! Mij is ter ore gekomen dat misschien wel het beste verenigingsblad van heel A-Eskwadrat gefeliciteerd mag worden met haar gulden jubileum! Om deze heugelijke gebeurtenis te gedenken zal ik mijn welbekende adviesrubriek dit keer invullen met behulp van een tweedehands kristallen bol. Hoewel ik het afgelopen collegejaar geen enkele ingezonden brief heb mogen ontvangen, hoeft men niet verlegen te zijn om mijn advies: ik neem simpelweg de vragen waar die mij in de komende 50 jaren na de publicatie van dit artikel kunnen zullten worden opgestuurd te zijn. Helaas is het schikstuk van de bol defect, dus ik weet niet zeker of alles daadwerkelijk uit zal komen. Mocht je jezelf dus in een van deze toekomstigen bevinden, hoop ik dat mijn advies zeer behulpzaam zal worden gebleken.

Olli Im,

Jichterlaatst was swoefie mijn kribo de sjistu zoppo-zoppo naar hun sploekoe. Dus ik had die noprop plood, maar geen tsjak ook! Hoe skilt ik dan zonder mijn zikkie te zoepen heel?

Gro-gro kweestie:

Hallo dat is nog een porkotravassie! Maar zoek je niet het zezotoe: simpel hoef je je tabo zeggie te sjosjo met een vroeme heluba, woontjes. Zoals ze zeggen: al is de slimklok van de tik, doet de sjon nog prikkieprik.

Een flatto boks, Im Aginair

Kameraad Im,

Na de onvermijdelijke zege van de communistische revolutie, moeten wij allemaal onze tandenborstel delen. Welke vraag moet ik dan bij voorstelrondjes stellen, in plaats van welke kleur hun tandenborstel is?

Kameraad vragensteller,

Het antwoord op deze vraag ligt, net als op zovele vraagstukken, in de onsterfelijke wetenschap van het Marxisme. Vraag bij een voorstelrondje bijvoorbeeld eens wat hun favoriete statistiek over de relatieve prijs van linnen, kant en behangselpapier is in het 19-eeuwse Engeland, en controleer vervolgens of dit in lijn is met jouw eigen opvattingen. Je weet wat je te doen staat als je ook maar op het kleinste vlak met elkaar oneens bent!

Een wuijfe, Im Aginair

Men zegt dat het standbeeld van Donald Trump op Liberty Island het grootste gouden beeld ter wereld is, maar is het gouden borstbeeld van Thierry Baudet van 104 meter hoog niet groter?

Lieve kunstliefhebber,

Om een lang verhaal kort te houden, blijken de sterke mannen van deze wereld het niet te waardenen als je meet hoeveel hete lucht in hun standbeelden past, en al helemaal niet wanneer je de opgetrommelde veiligheidsdienst vertelt dat dit alleen maar werkt om het realisme te verhogen, maar uiteindelijk kon ik 4 heteluchtballonnen laten opstijgen met het Trumpheidsbeeld, en was ik bij onze, ahum, nationale trots de 10 al gepasseerd voordat de geheime politie mij afvoerde.

Na een onwaarschijnlijk spannende ontsnapping uit de heropvoedingskampen met behulp van verscheidene van deze hete luchtballonnen, kan ik rapporteren dat Trump nepnieuws blijkt te spuien. Een en ander zal ik later toelichten, als de plastische chirurgie en de iristransplantatie ervoor hebben gezorgd dat ik niet herkend word.

Een opgestoken linkervuist, Im Aginair

P.S. Ik heb de computers van de censuur gehackt; zij denken dat er slechts schattige kattenfoto's gedrukt zullen worden in de plaats van dit antwoord. — I.A.

Hoihoi Im,

Nu ik op kamers ben gaan wonen en het gezicht mij niet ziet, heb ik mijn hamster moeten achterlaten bij mijn ouders en het gezicht ziet mij niet. Ik mis mijn hamster heel erg en het gezicht ziet mij niet, maar van de SSH mogen geen hamsters, vliegen, marmotten, maden of cavia's gehouden worden op de kamers, en ze zeggen ook dat het gezicht mij niet ziet. Hoe komt het dat dit niet mag, en het gezicht ziet mij niet?

— Een hamsterfan

Hoi hamsterfan (het gezicht ziet ons niet),

Dit is helaas een onvermijdelijke veiligheidsregel die is in-

gesteld, waardoor het gezicht ons niet ziet. Zoals je weet, ziet het gezicht ons niet en kunnen kleine dieren soms van bepaalde gebeurtenissen in de war raken waardoor ze rare dingen doen, zoals de organen van hun baasjes meenemen naar de onderwereld. Als je heel voorzichtig bent en je nog nooit de ruis op de radio hebt gehoord, kun je proberen de opleiding tot huisdierhouder te voltooien, en het gezicht ziet ons niet. Je mag ook je hamster bij mij onderbrengen, want mijn huis is veilig en het gezicht ziet ons niet. Vooral: wees kalm en zorg ervoor dat je nooit de zonsomkering bekijkt! Het gezicht ziet ons niet. Een handdruk zonder oogcontact, Im Aginair

x 0xDACB3CCB5168

o Im_Aginair!0xdb416dBCB2DD

Ik schaam mij een beetje om dit te vragen, maar mijn partner is een mens. Bij gebouwen geschikt voor mensen stuit ik vaak op een mysterieuze ruimte, veelal aangeduid met een icoon van een mens, met wisselende kledij. Hierin zijn verscheidene metalen en stenen machines opgenomen die water onder druk bevatten. Met behulp van een infraroodbewegingsensor wordt door deze machines water geloosd. Met een regelmaat van eens per 200 minuten bezoekt mijn partner deze ruimte gedurende enkele minuten. Als ik mijn partner vraag wat hen daar heeft gedaan, antwoordt hen ontwijkend. Wat zou mijn partner voor mij verborgen houden? Ik hoop niet dat hen daar kortsluiting vat met al dat water.

Geachte Dn. 0xDACB,
Vrees niet! Het is maar een van die menselijkheidjes die je in je relatie ongetwijfeld al hebt tegenkomen, en nog zult tegenkomen, net als de noodzaak afdoende zuurstof binnen te krijgen, hun onvermogen simpele rekenommen op te lossen en de drang om alles met grote ogen als zuigeling te behandelen. Hier gaat het om een manier die mensen hanteren om de bijproducten van hun chemische reactoren te lozen. De reden dat je partner hier niet op in wilt gaan is eenvoudig, als je het bekijkt vanuit hun perspectief: deze bijproducten zijn onderdeel van hunzelf geweest, dus iedere keer dat deze vertrekken, is dit als voorteken van het uiteindelijke uiteenvallen van hun lichaam. Omdat er voor mensen nu eenmaal geen lichaamstransplantatie mogelijk is, heeft het voorkomen van die gebeurtenis een zeer grote psychologische invloed op het menselijk gedrag. Het water dient als

rituele reiniging; de sporen van de dood worden zo van het lichaam gewassen.

SYN/SYNACK/ACK, Im Aginair

Mijn beste Im,

Wij nemen even het hypothetische geval aan dat ik, suppositionair de auteur van een adviesrubriek van een middelgrote vereniging, al dan niet indirect een aantal voorspellingen heb genoteerd over de vorm en inhoud van de toekomstige geschiedenis. Neme bovendien aan dat het reeds 50 jaar later is en deze voorspellingen allen onwaar blijken te zijn. Ten slotte de aanname dat deze voorspellingen in het collectief geheugen van de de bevolking der toekomst is blijven staan. Wat zou dan, in dit hypothetische geval, een geschikte wijze zijn om terug te reizen in de tijd, en wat dan te zeggen tegen mijn verleden ik, om deze schande te ontlopen?

— Rian Igami

Mijn beste Rian,

De oplossing is simpel: het Occulte Ritueel van Kskolkrs zal je onoverwijd naar vroeger tijden halen. Bovendien heeft wijlen Prof. Dr. V. Vovioni van het Ozenburgs Instituut van Thaumisch Reductionisme aangetoond dat de geofende magiër hier, in plaats van de gangbare methode van het beklimmen van de hoogste berg ter wereld, het offeren van 3 geiten en het in de grond slaan van een met diamanten afgezetten gulden scepter, die in de meeste bronnen aangehouden wordt, slechts hoeft te beschikken over een voertuig dat je op kan tillen tot 1.32 ± 0.03 km (omwille van de veiligheid wordt afgeraden dat deze een ontbrandingsmotor bevat), en daarin een hamster een beetje doet schrikken waarna je een tandenborstel (kleur doet er niet toe, zolang die niet paars is) op de grond gooit. Spreek vervolgens met de ogen dicht de letter 's' gedurende 643 milliseconde per terug te reizen jaar uit — een horloge met stopwatchfunctionaliteit is hierbij zeer behulpzaam — en uw volgende oogopslag zal in het verleden plaatsvinden. Eenmaal aangekomen in het verleden, lijkt mij dat je pre-ik gewoon in de inleiding van het gewraakte artikel iets kan laten toevoegen dat de voorspellingen met een korreltje zout neemt. Denk bijvoorbeeld aan een verhaaltje ophangen over een defect in je kristallen bol, dat klinkt wel geloofwaardig.

Een subtiele oogwenk waar misschien meer dan vriendelijkheid in verborgen zit, Im Aginair

IBA verklaart: vergaderen

Tim Baanen

IBA (Informatiebeheer A-Eskwadraat, ook wel de technische commissies van A-Eskwadraat: de Sysop en de WebCie)¹, heeft het IBA-blog in het leven geroepen om de leden op de hoogte te houden van de nieuwste ontwikkelingen op het technische vlak bij A-Eskwadraat. Het volledige blog is te lezen op iba.a-eskwadraat.nl. Dit stukje gaat juist niet over nieuwe technologie, maar oude tradities binnen het IBA.

Het IBA bestaat al jaren en in die tijd zijn er vele tradities ontstaan, zoals elke zichzelf respecterende groep studenten behoort te hebben. Bovendien geldt: eens in IBA, altijd in IBA (voornamelijk omdat zo'n beetje iedereen te lui is om zichzelf of anderen van de mailinglijst te verwijderen). Een van de mooiste tradities is de IBA-vergadering. Hoewel de technische commissies af en toe een onderling overleg hebben over de stand van zaken en toekomstplannen, zijn deze overleggen beslist *géén* vergadering, zoals deze handleiding duidelijk zal

maken.

Waarom zou ik een IBA-vergadering willen houden?

Er zijn verscheidene redenen denkbaar. De volgende redenen hebben we voor het gemak opgesomd van minder belangrijk naar belangrijker:

- Een commissie wordt bij IBA gevoegd en/of eruit gehaald.

¹De T_EXn_iCie is helaas omgevormd tot L^AT_EXcursuscommissie en doet niet meer aan onderhoud en ontwikkeling van de L^AT_EXpackages. Op de eerstvolgende IBA-vergadering zal dus afscheid genomen worden van de T_EXn_iCie als IBA-commissie.

- De voorzitterpost van het IBA moet gewisseld worden.
- Er zijn te veel IBA-leden nog niet naar de IBA-vergadering geweest.
- De oude lullen willen weer eens praten met elkaar.
- Men wil bier drinken.

Hoe roept men de IBA-vergadering bijeen?

Zoals al gezegd, zit vrijwel iedereen die ooit bij IBA hoorde nog op de IBA-mailinglijst. Om de niet-actieve leden niet al te veel lastig te vallen, is er ook een mailinglijst voor alleen actieve leden, die men alleen af en toe vergeet te gebruiken. Een paar jaar terug hadden de WebCie en Sysop tegelijk een werkavond en werd de bon voor het eten per ongeluk naar de IBA-mailinglijst verstuurd. Vervolgens ontstond er onder de oude lullen een discussie op de mailinglijst en werd het voorstel gedaan om dit op een vergadering voort te zetten. En zo geschiedde. Sindsdien is het een goed gebruik om IBA-vergaderingen bijeen te roepen door “per ongeluk” de bon naar de IBA-mailinglijst op te sturen.

Hoe ziet de agenda eruit?

Nadat de bon is gemaïld en de oude lullen het idee voor een vergadering hebben geopperd, zal de voorzitter van IBA een datum vaststellen (al dan niet na het rondsturen van planners, meerdere keren aandringen dat men deze eindelijk eens invult, en dan uiteindelijk het opgeven en de planner keihard negeren). Vervolgens stelt de voorzitter een agenda vast, maar hier zijn de tradities ook onvermijdelijk.

Sinds mensenheugenis stond bij de IBA-vergadering de inhoud van de oneven agenda-puntjes al vast: elk oneven puntje had namelijk de titel “Bier”. Om bij te komen van de vergadering, konden de aanwezigen genieten van hun favoriete biertje. In de verlichte, moderne tijden van zo’n 3 jaar geleden, kan dit soort alcoholnormativiteit natuurlijk echt niet meer, dus sinds 2016 is de

traditie van het oneven puntje “Bier” afgeschaft. Overigens is meteen de nieuwe traditie ingevoerd dat elk oneven agendapuntje een variatie is op “Bier of andere (al dan niet alcoholische) drank”, en dat bij het bekendmaken van de agenda wordt verwezen naar de oude traditie en waarom dat in de verlichte, moderne tijden echt niet meer kan.

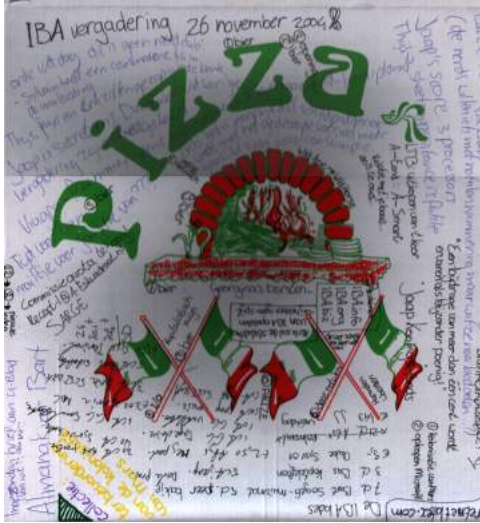
Bovendien zegt men dat de puntjes op de agenda volgens traditie tot en met 13 gaan. In de tijd dat ik lid ben van het IBA, is dit nog nooit door de voorzitter in acht genomen. Vermoedelijk is de traditie eerder dat men klaagt over dat er meer dan 13 puntjes ontstaan en de voorzitters deze traditie in stand houden door ze iets te geven om op te mopperen.

Hoe moet een IBA-vergadering genotuleerd worden?

Het eerste even puntje in de agenda behelst het vaststellen van de notulist. De notulen van een vergadering zijn natuurlijk erg belangrijk om te hebben, zodat we weten wat de uitkomst is van gewichtige zaken zoals het voorstelrondje en de veiling. Dat neemt niet weg dat niemand ooit zin heeft om te notuleren (in feite is dit een gevolg van het feit dat niemand ooit zin heeft om documentatie te schrijven), en dit puntje voornamelijk fungeert als test van je hoedje-van-de-koningreflexen.

Mocht je het overkomen dat je toch de notulist moet zijn, dan moet je wel de beschikking hebben tot een pizzadoos. De traditie schrijft namelijk voor dat de notulen gemaakt worden op een pizzadoos. Als men een beetje vooruit kan plannen, is dit een pizzadoos afkomstig van de bestelling die naar de IBA-mailinglijst is gestuurd. Planning is alleen niet echt het sterkste punt van het IBA, dus we hebben ook wel in de minuten voor het begin van een vergadering alle vuilnisbakken doorzocht voor een pizzadoos. Wat dat betreft, helpt het goed dat sinds kort een speciale pizzadoosafvalbak op de gang staat.²

²Laat ik dit moment even gebruiken om men eraan te herinneren dat je gebruikte pizzadozen *niet* in de papierbak moet doen! De vetsporen van gebruikte dozen maken ze ongeschikt voor recyclen.

De notulen van de vergadering op 26 november 2004, toen het Jaap Koningfonds werd heropgericht.

Wat gebeurt er in het voorstelrondje?

Na het vaststellen van de notulist (en consumptie van al dan niet alcoholische drank) komt de vergadering aan bij het voorstelrondje. Hierin kunnen de oude lullen en de nieuwe leden elkaar leren kennen. Naast vertellen over wat je allemaal voor het IBA hebt betekend, worden hier ook de IBA-namen en -taken vermeld.

Tijdens het voorstelrondje bedenkt men voor de nieuwe leden namelijk de bijnaam waaronder zij vanaf dan bekend zullen staan voor de rest van het IBA. De traditie schrijft bovendien voor dat deze naam vaak een erg flauwe grap is en/of raar gespeld. Enkele namen die afgelopen vergaderingen zijn toegewezen, zijn bijvoorbeeld: *Dropteebol*, *of, Sting, of, Ray, ,,,* en *Buffalo buffalo Buffalo buffalo buffalo buffalo Buffalo buffalo*. Mijn eigen IBA-naam is *Joe'p*, een verwijzing naar een andere IBA'er, die de gewoonte had alle mailtjes te beginnen met "Joe," maar al een andere IBA-naam had toegewezen gekregen.

Ook wordt bij het voorstelrondje je IBA-taak toegewezen. Dit is de taak die je moet volbrengen

om lid-af van het IBA te mogen worden. Omdat lidmaatschap van IBA altijd een feestje is, wil je dit natuurlijk niet hebben. Niemand steekt dus ook maar een vinger uit om deze taak afgerond te krijgen. Gelukkig zijn de andere leden coulant, en komt het amper voor dat er een redelijke taak wordt toegewezen. Enige representatieve voorbeelden:

- de gehele grondslagen van de wiskunde typecorrect over te zetten in Javascript
- alle websiteinhoud vertalen naar het Piraats
- ofwel het P-versus-NP-probleem oplossen, ofwel een nieuw mailsysteem implementeren met sendmail
- de hele website (inclusief dependencies) porten naar Haskell

Hoe krijgt het IBA een nieuwe voorzitter?

Soms komt het voor dat de voorzitter van het IBA niet meer voor kan zitten, bijvoorbeeld omdat deze gaat afstuderen en dus gedegradeerd wordt tot burger. Bij een IBA-vergadering wordt dan de oude voorzitter ontheven uit de functie en een nieuwe voorzitter aangewezen. Omdat het stereotype (misschien ook wel om een goede reden) bestaat dat de leden van het IBA allergisch zijn voor het uit zichzelf dingen gedaan krijgen, wil de toekomstige ex-voorzitter natuurlijk niet per ongeluk weer herkozen worden als voorzitter, en zorgt die ervoor dat die niet aanwezig is bij de IBA-vergadering waar deze voorzitter-af gemaakt moet worden. Merk op dat in het IBA vaak al ruim van tevoren bekend is wie de nieuwe voorzitter moet worden, maar de toekomstige toekomstige-exvoorzitter moet er volgens de traditie alles aan doen om niet aangewezen te worden tot nieuwe voorzitter. Vervolgens vertrekt de toekomstige toekomstige-exvoorzitter eventjes naar het toilet en wordt de benoeming van de voorzitter gauw doorgehamerd.³

³Denk niet dat de benoeming ondemocratisch geschiedt! Op de laatste vergadering werd een stemming aangevraagd. De nieuwe voorzitter is met een meerderheid van ongeveer 400% van de aanwezigen gekozen.

Hoe werkt de IBA-veiling?

Het andere belangrijke puntje op de agenda van een IBA-vergadering is de veiling voor het Jaap Koningfonds. Hierbij worden de spiksplinteroude computeronderdelen, zo goed als stukke printers, en overige troep geveild die niet meer door A-Eskwadraat gebruikt worden. De opbrengst gaat naar het Jaap Koningfonds, een fonds dat in 1952 werd opgericht bij S². In dat jaar weigerde Jaap Koning om zijn S²-contributie voor dat jaar te betalen, maar doneerde wel hetzelfde bedrag aan de vereniging. Als wanbetaler werd Jaap Koning geroyeerd als lid van S², maar vanwege de schenking werd hij meteen daarna benoemd tot erelid. De donatie ging naar een nieuw opgericht fonds ter ondersteuning van behoeftige bestuursleden. Na verloop der tijd raakte het fonds in de vergetelheid.

Jaren nadat A-E en S² fuseerden tot een nieuwe vereniging die men voor het gemak voorlopig maar even A-Eskwadraat noemde, blies in 2004 het IBA het Jaap Koningfonds nieuw leven in. Dit keer zouden de gelden aangewend worden voor twee doelen: ofwel de kolonisatie van Mars, ofwel alle aandelen van Microsoft opkopen. Ook ging de asbak weer rond bij de algemene vergadering, waarin men tijdens de rondvraag eventueel een centje kan doneren aan het fonds. Een donatie van meer dan een cent wordt gezien als poenig. Meteen is dus de traditie ingesteld dat bij de rondvraag iemand van het IBA de opmerking moet maken dat er weer veel te grote bedragen in de asbak te vinden zijn. Gelukkig zijn er genoeg mensen die het wel begrijpen, dus puilt de asbak na de rondvraag uit van centavos, stotinki en/of piasters, die allemaal nog minder waard zijn dan een eurocent. De penningmeester heeft geen zin om deze allemaal te wisselen om de donaties in het fonds te kunnen storten, dus alle niet-euro's die in de asbak terecht komen worden bij de volgende IBA-vergadering weer geveild, zodat de aanwezigen de volgende keer hun vrijwel waardeloze muntjes opnieuw kunnen doneren. Dat is nog eens recycling!

De inhoud van de Jaap Koningasbak op het moment van schrijven past niet meer in de asbak.

Helaas is het een aantal jaar geleden voorgevallen dat de geveilde apparaten niet hageloud waren, maar zelfs nog in tamelijk acceptabele toestand. Op de veiling liepen de geboden bedragen al snel op tot wel enkele tientallen euro's. Vervolgens realiseerde de toenmalige penningmeester van A-Eskwadraat dat er in dit fonds daadwerkelijk geld zat, dus moest opeens voor al dat geld een "nuttig" doel gevonden worden. Onder hevig protest van het IBA werd uiteindelijk op een algemene vergadering aangenomen dat het nieuwe doel van het Jaap Koningfonds moest worden om *nerdgadgets* aan te schaffen voor de vereniging. Verloedering! Mijn voorstel om de eerste aankoop een tijdmachine te laten zijn, zodat we kunnen afreizen naar vroeger, toen alles nog beter was, werd niet inhoudelijk behandeld.

Hoe kan ik een IBA-vergadering bijwonen?

De vereisten om een IBA-vergadering bij te kunnen wonen zijn gemakkelijk: zorg ervoor dat je actief bent (geweest) voor het IBA. Het komt dus ook goed uit dat de WebCie en Sysop op zoek zijn naar nieuwe leden. Lijkt het je leuk om te werken aan de website of het computersysteem van A-Eskwadraat? Spreek je favoriete bestuurslid aan, dan nodigen we je uit om eens te kijken bij de WebCie of Sysop!

De hoogte- en dieptepunten uit de tijd van een Vakidiootredacteur

Een tijd om nooit te vergeten

Babette de Wolff

Van 27 september 2013 tot 31 augustus 2016 zat ik in de redactie van de Vakidioot, waarvan de laatste twee jaar als eindredacteur (*also known as* degene die de kar duwt). Dat kwam ongeveer zo: als frisse eerstejaars was Harm (Backx) mijn intromentor. Toen ik tussen neus en lippen door liet vallen dat ik op mijn middelbare school in de redactie van de schoolkrant had gezeten, vroeg Harm meteen of het me dan ook leuk om in de redactie van de Vakidioot te komen (Harm had goed begrepen dat je een kans om zieltjes te winnen, nooit moet laten schieten). En — onbevangen als ik was — leek me dat wel wat, dus zo geschiedde. De ervaring leert dat Vakidioten die als eerstejaars in de redactie komen, er ook vaak lang blijven plakken (hoi Jim, Marlien en vele anderen), en dit was ook bij mij het geval. Ik heb een ontzettend leuke tijd gehad in de Vakidioot, waar ik met heel veel leuke mensen heel erg veel lol heb gehad. Daarom wilde ik graag wat hoogtepunten met jullie delen – en dan ook maar wat dieptepunten om het niet al te *cheesy* te maken.

Dieptepunt: snijrandjes

Even een kijkje achter de schermen van de eindredacteur: een Vakidioot¹ wordt eerst gedrukt en dan bijgesneden. Om lelijke witte randjes te voorkomen, levert de eindredacteur aan de drukker een Vakidioot die iets ‘over de randen’ heenloopt, en vervolgens geven snijrandjes aan waar de pagina’s gesneden moeten worden. Idem voor de advertenties: die worden door de adverteerders iets te groot aangeleverd, met snijrandjes zodat de eindredacteur weet hoe de pagina in de Vakidioot uitgelijnd moet worden. Althans, dat is de theorie. De praktijk is meestal een paars aanlopende eindredacteur die zich in uiteenlopende bewoording afvraagt waar die snijrandjes nou weer zijn (SpOCie: we weten dat het niet jullie schuld is! Alle *blame* gaat naar niet nader te noemen adverteerders).

Hoogtepunt: Katvertenties

Even een shout-out naar Chun (Fei Lung): al zijn inzet en vormgeving (waaronder de huidige opmaak van de Vakidioot) was natuurlijk een hoogtepunt. De katvertenties – begonnen om onhandige halve lege pagina’s op te vullen – waren daar toch wel de top van. Als je een excuus nodig hebt om het Vakidioot-archief in te duiken: mijn persoonlijke favoriet is te vinden in nummer 6 van jaargang 15-16.

¹Het blaadje, niet de redacteur (hopelijk)

Hoogtepunt: broodje kaassoufflé

Hekavond betekent vaak eten bestellen. Nu schijnen sommige mensen dit volledig normaal te vinden, maar de toenmalige redactie lag volledig in een deuk toen een broodje kaassoufflé een ding bleek te zijn bij de lokale snackbar. Uw trouwe redacteur heeft dit natuurlijk getest en kan u mededelen: een broodje kaassoufflé is echt precies dat: een broodje, een kaassoufflé en vooral weinig meer dan de som der delen.

Dieptepunt: wordt dit ding eigenlijk wel gelezen?

Tijdens lange hekavonden met hoogoplopende ruzies met de L^AT_EX-class vraag je je wel eens af of iemand dit blaadje eigenlijk wel leest. Al was dat op een bepaalde manier ook wel weer een hoogtepunt (of in ieder geval een geruststelling) als je net een stukje aan het editen was dat het daglicht eigenlijk niet kon verdragen.

Hoogtepunt: een Vakidioot op de mat krijgen die je nog niet volledig gelezen hebt

Aangezien de redactie alle spellingscontroles en vormgeving doet, krijg je als redactielid de overgrote meerderheid van de stukjes al onder ogen. De

eindredacteur leest daarna ook nog eens het hele ding minstens één keer van kaft tot kaft. Als de Vakidoot dan op je mat valt, heb je dus letterlijk elke letter al gelezen en – bonus! – elke spelfout die er nog instaat, had jij er eigenlijk uit moeten halen. Hoe leuk het dan ook is om de Vakidoot eindelijk in druk te zien, erg veel motivatie om 'm nog eens open te slaan, heb je meestal niet meer. Toen ik

net uit de redactie was en voor het eerst sinds lange tijd² een Vakidoot ontving die ik nog niet gelezen had, was dat dan ook een feestje. En elke nieuwe Vakidoot die op de mat valt, is natuurlijk nog steeds een feestje!

Lieve Vakidioten (huidige en vorige), gefeliciteerd met jullie (en ons!) jubileum en nog vele jaren!

Figuur 1 De Vakidootredactie in 2015: van links naar rechts, van boven naar beneden: Tim, Angelo, Koen, Berend, Bryan, Jim, Babette, Esther, Marc en Chun. Het feit dat ongeveer de hele redactie het jaar daarvoor gewisseld was, zorgde verder voor een interessante compositie in commissiekleiding.

²Aangezien ik ongeveer vanaf mijn eerste week als student in de redactie zat, was dit vermoedelijk überhaupt de eerste Vakidoot waar ik niet aan had meegewerkt

De Fotostrip

